

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

În România Lei 5

Afară de România . . . Coroane 5

Băiatul de turtă dulce

(Poveste de Crăciun)

Cu o jumătate de ceas înainte de a se începe serbarea de Crăciun, îl pusese un îngeraș pe masa încărcată cu daruri. Era bun băiat, ziso cu inima atât de bună, în cât ori cine trebuia să-l iubească dela prima vedere, și-i păru rău îngerașului blond, care-l adusese pe pământ, când îl părăsi.

«Fii cuminte și ascultător» îl povățuise el, «și nu asculta la toate cele ce vorbesc ceilalți băieți». Și îngerașul îl sărută și sbură afară pe fereastră la alți copii și în curând dispăru în vârtejul de zăpadă.

Băiatul de turtă dulce însă, abia avea timp să se gândească la vorbele îngerașului, căci îndată fuse aprinse lumânărilele colorate din pomul de crăciun; și cum isbucniră copii de veselie la strălucirea lor, tot așa ar fi făcut și el, dar era un băiat foarte bine crescut și socoti, că nu se cade să facă așa, mai bine se bucură în tăcere. Fericirea lui însă fu de nedescris, când văzu venind spre el o fetiță cu ochi negri; ea îl apucă și dete fuga veselă la mama sa, să-i arate băiatul de turtă dulce. Ea îl luă cu atâta dragoste de mână, apoi îl culcă în căruciorul de păpușe cel nou și — zău că abia putea el înțelege — îl plimbă la un loc cu cele mai drăgălașe păpușele. O ce fericit se simția bunul băiat, cum îi bătea inima de mișcat ce era, abia îndrăznia să se uite prin prejur și nu știa să scoată un cuvânt.

«Dar de ce să stea cu noi prostul ăstă», își șoptiră după puțin timp cele două păpușele, «nu poți scoate o vorbă fără ca să nu te auză el.» «Ah, ia lasă-l», —batjocorea cealaltă, «e prea simplu ca să înțeleagă limba noastră păpușească, dar găsesc că nu se face să se uite mereu în ochii noștri».

Băiatul cel bun de turtă dulce, care nu bănuia nimic, pe care însă îl făcuse atent privirile întunecoase ale răutăcioaselor domnișoare, că era vorba de el, se făcu palid de uimire. Deși nu le prea pricepuse vorba, prinsese totuși înțelesul și mai bine s'ar fi sculat și ar fi sărit afară, dar era prea prins și trebuia să se uite mereu la ele. Era țepăn de durere că putea cineva să-l disprețuiască pe el, un băiat așa de bun, cu ce greșise oare, nu putea înțelege.»

Ah ce vesel fu bietul băiat de turtă dulce când Polinica —stăpâna sa—veni să-l ia și-l puse iar pe masă și tocmai sub o lumânărică, care-i plăcuse lui încă dela început și care—și mișca flacăra prietenos spre el. Ii veni să-i povestească ei totul, căci inimoara lui era plină de durere, când un băiețel vesel și cu obrajii rumeni îl luă după masă ca să-l puie pe unul din caii săi. Însă fiindcă băiatul de turtă dulce era fricos și în viața lui nu se interesase de călărit și arăta puțină plăcere pentru așa ceva, căzu îndată după cal. Dar era prea ascultător și poate prea fricos ca să o ia la fugă plângând și așa îl luă din nou băiatul cel gras și vesel și-l apăsă cu putere pe spinarea calului său. O cum îl durea picioarele pe bietul băiat de turtă dulce, îi era frică să nu i-se rupă și pentru că nu voia cu nici un preț să stea drept pe cal fu asvârlit cu ciudă sub masă de băiețelul cel prost crescut. Lacrimi mari îi isvorâră din ochi, când se gândi la starea lui; el gândea că-i cuminte și ascultător și drept răsplătă avea să îndure atâtea umilințe.

Era foarte obosit și se gândia să se culce, atunci îl observă Polinica, care fusese totdeauna bună cu el. O cum o închisese el în inimoara lui dornică de iubire și acuma ea se aplecă la el, supărată, că băiatul el cel frumos de turtă dulce stă asvârlit și-l sărută și-și puse obrajii ei cei frumoși lângă capul lui și el nu știu ce simția. Toată durerea fu uitată, nu vedea și nu auzia de cât pe fetița cea dragălașă, care-l sărutase aproape tot așa de frumos ca și îngerașul. Toată noaptea visă sub pomul de Crăciun numai de fetița cu inima bună, care se jucase așa de cuminte cu el și care-l luase cu așa dragoste de mamă. «Ah», suspină el și un zâmbet de fericire ilumina chipul lui cel simplu, «lumea nu-i plină numai de bucurii și oamenii nu sunt tot îngerași, dar în curând am să mă deprind cu obiceiurile lor și fiecare o să mă iubească».

Zilele următoare însă se întâmplă ceva, de care rici nu visase nebănuitorul băiat de turtă dulce. Polinica părea că-l uitase. Stetea sub pomul de Crăciun bietul băiat și se uita cum păpușele cele rău crescute erau alintate față de el, cum umblau și se plimbau în cărucior, cum făceau vizite, scurt cum se purtau ca oamenii adevărați. Și cum ședea așa visător urmărind din ochi pe prietena lui cu ochii negri, o văzu venind încet în spre el, stând nițel pe gânduri și cum nu era nimeni în odaie, îl apucă pe nenorocitul băiat râzând, cum n'o mai văzuse el și-i mușcă piciorul, mai înainte ca el să bage de samă. Și

asta i-o făcu îngeraşul lui cu părul negru, el, care-l scăpase şi-l sărutase mai 'nainte! Furia şi mânia intrară în sufletul bunului băiat de turtă dulce; apoi se linişti, nu putea să-i fie mult ura şi începu să suspine încet. Lumânarea care văzuse totul, dete gânditoare din cap şi suspină adânc.

Când mama Polinichii băgă de samă cele ce se întâmplase, începu să o certe bine. Polinica însă spuse că poate o fi căzut după masă şi-şi va fi frânt piciorul.

«Minţi!» era să strige băiatul de turtă dulce, care ţine la adevăr, căci ştia el mai bine ce se întâmplase, dar îndată se stăpâni, nu putea s'o pârască, căci iubea încă pe fetiţă. Cu o privire plină de dezinteresare se întoarse el înspre lumânărică, care-i zâmbi mângâindu-l şi liniştindu-l.

«Ce mai e azi?», întrebă a doua zi lumânărica, cum se uita băiatul de turtă dulce pe fereastră şi se bucura văzând cum fulgii de zăpadă se împingeau încoace şi 'ncolo cu o grabă sălbatică şi-i aduceau aminte de seara în care îl adusese îngeraşul pe pământ. «Ah, îngeraşul e vinovat de nenorocirea mea», zise el, «de ce m'a silit să viu pe pământ. Sau nu putea să mă ducă la copii, cari sunt aşa de buni ca mine sau în sfârşit, n'ar fi mai bine să nu mai fie copii răi?»

«Ce s'o fi pregătind astăzi de mâncare?» întrebă încă odată lumânărica. «Mâncare ca în bucătăria regelui din ţara bunătaţilor.» Şi în adevăr, se găsiseră nişte prietene ale Polinichii, care hotărâseră să prepare pentru ele şi pentru păpuşile lor un ospăţ princiar. Incinse cu şorţuri mari de bucătărie, alergau fetele mele aci la păpuşile lor, aci la mâncările pregătite. Bunul băiat de turtă dulce, care se uita la toate acestea, zâmbea modest în sine. «O, or să mă invite şi pe mine la masă şi poate am să şed între cele două domnişoare înfumurate; dar am să le arăt eu ce băiat bun sunt.»

Şi în adevăr! Când ciocolata începu a fumege în ceşti, Polinica strigă: «Acum băiatul de turtă dulce!» Intr'o clipă fu dus pe sus de trei fetiţe vesele. O ce fericit fu când se simţia în mijlocul atâtor dame draguţe! Cum îi bătea inimioara!

«Admirabil băiat!» «Foarte draguţ!» auzia el strigându-se din toate părţile; apoi una zise: «Zău că-i păcat de el!»

Dar Polinica îl puse răzând pe o scândurică şi mai înainte ca să-şi vie sărmanul în simţiri, — crâc, pac! — fu tăiat în bucăţele şi mâncat iute în strigătele de veselie şi râsetele îndrăzneţelor fetiţe.

Când lumânărica află seara despre asta, începu să pâlpâie fricoasă şi cu cât pâlpâia mai mult, cu atât mai din belsug îi curgeau lacrimile şi ajunseră pe masă, unde şezuse prietenul ei şi plângea cu litere mari, desluşite:

Bunului băiat de turtă dulce spre amintire

Şi când sfârşi ultima picătură, mai pâlpâi încă odată şi apoi se stinse.

(R. Magenau)

Aurelia V. Cochinescu

Ajunul Crăciunului

Era'n ajunul Crăciunului. Afară ninge. Vitrinele celor mai mari magazine erau pline ca de sărbători, cu câte frumuseți toate, ca : păpuși, tobe, săbiuțe, soldați de plumb, cetăți, cai de lemn și pe deasupra, spre a atrage curiozitatea privitorilor, câte un brăduleț încărcat cu fel de fel de jucării, ce-și arată toată splendoarea lui învârtindu-se cu ajutorul unei mașini.

De la fereastra unei case mari și frumoase, de pe strada principală a orașului, priveau la trecători albiți de zăpadă patru capete. Trei din acestea aveau ochii albaștri, părul blond și obrajii rumeni, cel de al patrulea era negru peste tot corpul și numai în vârful nasului avea o pată albă. Era Azor, cățelușul lor favorit; iar cei trei copii erau : Mitică, Costică și Niculina, cei mai cuminți și mai ascultători copii, dar cari de multe ori, cu toată ascultarea lor, se'ntâmplă să facă cunoștință cu «Sf. Nicolae», ce stă'n cui după ușă. Mitică știa să cânte cântece frumoase, care produsese ră mare plăcere celor ce-l ascultau atât în școală cât și acasă și din care pricină tatăl lui îi făgăduise drept răsplată, pentru sânguința lui, că va pune o vorbă bună pe lângă Moș Crăciun.

— Ah, dacă i-ar aduce Moș Crăciun ceea ce dorea, se gândi Mitică.

Erau nerăbdători și pe gânduri, căci nu demult timp scriseseră în cer Mântuitorului nostru Christos, o scrisoare pe care însuși Mitică o pusese la cutia poștei.

Oare-i uitase bunul Dumnezeu?

Ziua de ajun li se păru un an. Nici un joc, nici o carte nu-i mai înveseli și acum priveau gânditori pe fereastră.

— Să pândim, dacă cu cumva se va arăta vr'un înger, rupse într-un târziu tăcerea Mitică.

— Cu aripi aurii? întrebă curios Costică.

— Ești un mic nebunatic Costică, dacă cumva te gândești, că vr'un înger se va scoborâ vr'odată pe pământ și va trăi printre oameni, deocamdată să te mulțumești numai cu glasul oamenilor, răspunse Mitică, la 'ntrebarea frățiorului lui.

Pentru un moment tăcură.

— Desigur, dacă vr'odată s'ar întâmpla una ca asta polițiști ar alerga după el și l'ar duce la poliție—zise Mitică serios.

Tăcură din nou. Fiecare își închipuia într'un chip deosebit un înger.

— Sau scoborându-se, ca să nu fie recunoscut, își ia chip omenesc, ca astfel în tihnă și la adăgost să observe faptele copiilor sau să cumpere lucruri frumoase de prin magazine.....

Vru să mai continue, dar fu'ntrerupt de strigătul de bucurie al Niculinei:

— O priviți, priviți numai la cei doi oameni îmbrăcați în haine de mătase albă, cu siguranță, că sunt îngeri. Și vedeți, intră la magazinul de jucării de peste drum. O doamnă îmbrăcată la fel îi urmează de aproape.

— Mama lor, observă Costică.

— Dar îngerii n'au mamă, zise Mitică râzând.

— Dacă este așa, nu vreau să văz nici un înger, deși văd colo doamna cea tânără privind la vitrină și ceva îmi spune, că ea este un înger, »ise Niculina.

— A, dar uitați, negustorul a luat păpușa cea mare din galantar și făcând-o pachet o dă celor doi cu alte pachete și cari împreună cu doamna de la vitrină se'ndreptă spre casa cea sărăcăcioasă a cârpaciului d'alăturea. Pentru ce fetiță silitoare și ascultătoare au cumpărat oare această păpușă? întrebă la rându-i Costică.

— Acolo șade Nicu, fiul cârpaciului și care fiind un băiat silitor, cuminte și ascultător este iubit de Dumnezeu, căci Domnul nostru Isus Cristos ajută pe oameni săraci, tot așa ca și pe noi, ba chiar de multe ori ceva mai mult ca pe noi și fiind că-i iubește așa de mult, după ce mor intră în împărăția cerului. Se 'ntâmplă însă adesea, că unii din ei să mintă, să injure sau să fie neascultători, atunci Dumnezeu, care-i iubește deopotrivă, nu-i pedepsește de cât în viață neîmplinindu-le dorințele, netrimțându-le pe Moș Crăciun sau dacă-l trimete, atunci însoțit de vr'un înger ce duce un brăduț; ne dându-le avere, nici locuinți încăpătoare sau muncă ușoară. Dar noi, care avem de toate, trebuie să fim ascultători, față de cei mai bătrâni ca noi, să-i respectăm; iar pe cei săraci să-i ajutăm ori de câte ori ni se prezintă ocazia, trimțându-le lucruri folositoare, căci numai astfel putem intra în împărăția cerului, făcând voia Domnului,—zise Mitică cu un aer povățuitor.

— Voiți voi să-i trimetem și noi vr'un lucru folositor, care să placă atât lui cât și lui Dumnezeu? zise Niculina dusă pe gânduri.

— Ii dau mingea ce-am primit-o dar de ziua mea, zise Costică.

— Și eu păpușica ce'nchide ochi, strigă veselă Niculina și făcând o mișcare greșită alunecă de pe scaun.

— Eu îi trimit cutia cu soldați, dar mai întâi să cerem voie mamei, adăogă Mitică serios.

Mama lor auzind despre ce este vorba nu numai că le dă voie, dar mai adăogă la darurile lor un rând de haine, mere, alune și turtă dulce. În fine fiind gata, Lina, servitoarea, plecă cu coșul încărcat să ducă darurile din partea milostivilor ei stăpâni, lui Nicușor.

Niculina sculându-se după scaunul ei, luă cățelușul de zgardă zicându-i:

— Azorică, acum tu trebuie să treci dincolo!

— Dar pentru ce nu'l lași aici? întrebă Mitică mirat.

Niculina însă impuse tăcere punând degetul pe buze, și trecu pe Azorică în odaia d'alături apoi întorcându-se le șopti:

— Să-i facem și lui o surpriză de Crăciun și nu trebuie să auză vorbind noi despre asta. Să-i cumpărăm ceva ce i-o plăcea.

— Bomboane sau mai bine bomboane de ciocolată, zise Costică sugându-și buzele.

— Turta e mai gustuoasă, zise Niculina.

— Nici una din astea, ci mai bine să-i cumpărăm un cârnat, căci astea le place cățeilor mai mult. Chiar acum mă duc să-i cumpăr unul,

și zicând acestea Mitică își luă mantaua și șapca din cuier și după câte-va clipe era în strada lipsită de trecători, în ciuda frățiorului și a șurioarei, cari fiind prea mici nu aveau voie să ese din casă. Puțin timp în urmă, Costică și Niculina îl văzură intrând în maghernița măcelarului și după alte câte-va clipe ieși ducând în mâna dreaptă un cârnat învelit într'o hârtie albastră. Trecu pe celalt trotuar, se opri un moment, făcu ochi roată împrejur și spre mirarea fraților scoase din buzunar un capăt de sfoară, ce'l cumpăraseră cu puțin mai 'nainte de la frangherul de lângă maghernița măcelarului. Desveli cârnatul și'l legă cu un capăt de sfoară, pe când de celalt capăt liber începu să'l învântească răpede încoace și 'ncolo. Abia începuse să'l învântească, când un cățeluș alb cu pete negre se răpezi la cârnat, dar în acelaș timp Mitică'l ridică în sus. După câțva timp sosi un al doilea, un al treilea și deodată Mitică se văzu înconjurat de o haită întreagă de câni, de diferite mărimi și culori. Trecători se opreau, râdeau și făceau haz, tot așa și Niculina și Costică priveau râzând de la fereastră, în timp ce Mitică stând vesel în mijlocul lor, învârtea pe deasupra capului lor cârnatul. D'odată se opri, privi cercetând împrejur, ca nu cumva polițistul să-i strice joaca. Cu toate că nu se arăta nici unul, încetă pentru un moment joaca, căci văzuse venind din capătul străzii un alt câne zdravăn, ce prin mușcături și lătrături dete la o parte pe ceilalți și se pregătea să apuce cârnatul, când Mitică îl puse iute sub manta și plecă liniștit ca și când nu s'ar fi 'ntâmplat nimic și după câțva timp intră în odaia călduroasă, unde'l așteptau cu nerăbdare Costică și Niculina.

În timp ce copii așteptau nerăbdători Crăciunul, și plini de o bucurie ne'nteasă, în împărăția cerului domnea o mișcare vioaie. Mai multe mii de brazi de diferite mărimi stăteau așezați pe două rânduri, în lumina și strălucirea orbitoare a cerului și îngerii și îngerașii s'ocupau cu 'mpodobirea lor, râdeau, glumeau, stau de vorbă, iar câțiva din cei mai mici își lăsau din când în când lucrul și sburdau afară'n aer, până ce un înger mai mare îi chema 'napoi, bătându-le din palme și strigându-le: «La lucru, să ne grăbim, să terminăm lucrul, căci mulți copii veghează nerăbdători să vază ce le va aduce Moș Crăciun... și îngerii treceau cu toți la locul lor și 'ncepeau din nou să'mpodobiască brăduleții cu stelute, și alte multe frumuseți și bunătăți, în timp ce cei mai mari treceau printre crăci fire subțiri de aur și de argint, ce le rupeau cu degetele lor fine, cu multă ușurință, iar alți s'ocupau cu așezerea lumânărilor,

Totul era gata! Brazi erau împodobiți așa de bogat în cât nu găseai două lucruri de acelaș fel la un loc, nici pe acelaș brad. Mântuitorul nostru cercetă pas cu pas fiecare brăduleț și dând din cap mulțumit, zise: «Am făcut lucru frumos. Copii se vor bucura. Acum să trecem la'mpărțirea darurilor, dar mai întâi voi citi scrisorile, ca să vază ce dorește fiecare.» În curând se'ntoarse cu poala hainei sale albe plină de scrisori, pe care începu să le citească una câte una, în timp ce îngeri aduceau și așezau lucrurile de care se rugau copii în scrisorile lor.

— Scrisoarea asta e de la Marin Dorescu,—zise Domnul nostru Isus.

Cristos, desfăcând o nouă scrisoare. Ați vegheat dacă a fost mai ascultător ca acum un an?

— Ah, nu, răspunse un înger trist, nu mai departe că eri n'a ascultat de mama lui și azi într'o clipă de mânie și fără de o cauză bine-cuvântată bătu pe sora sa.

— Oh, oftă Domnul Cristos, e încă tânăr.

— Sfinte Doamne Cristoase, Marin nu e rău, dar nu se gândește ce face, purtarea lui cea rea nu e de cât pentru un moment, și cu cât va'mbătrâni, cu atât îi va veni minte mai multă și acum în vederea cinstei părinților să-i facem și lui un dar de Crăciun, însă spre pedeapsă să-i lăsăm o dorință neîmplinită,—zise un înger din cei mai de frunte.

— Impodobește-i brădulețul cu mingi, soldați, tobe, trompete, dar calul de lemn nu'l pune, căci asta-i dorința lui cea mai mare,—zise Mântuitorul. Apoi rupse un nou plic, din care scoase trei scrisori:

Sunt copii ascultători; Mitică, Costică și Niculina? întrebă Mântuitorul.

— Da, zise unul din îngerii, a căror funcțiune era d'observa acești copii, sunt ascultători, silitori și se iubesc deopotrivă, sunt foarte buni de inimă, și pentru prima oară dăruiesc ceva din jucăriile primite acum un an, ceva mai mult cumpără cățelușului lor, de câțiva bani un cârnat. Câte odată sunt cam mofturoși, dar așa ceva e foarte rar.

— Putem să-i răsplătim cinstit zise Cristos vesel. Să vedem ce doresc și deschizând scrisoarea citi:

Iubite Christoase,

Mama mă'ndeamnă să-ți scriu această scrisoare și dânsa mi-a corectat numai greșelile. Iubite Christoase, te rog trimete-mi o mare cetate și mulți soldați, un coif și o sabie, căci vreau să fiu general și să bat dușmanii țarei mele. Și te rog încă, de o carte sau mai de grabă două, cu istorioare despre soldați și animale sălbătice și un tren. Nimic alt-ceva și iartă-mă că sunt necuviincios, cu toate că vreau să fiu un copil bun, ca astfel să se bucure atât tata, mama, Tu cât și bunul Dumnezeu.

Mitică.

Scrisoarea plăcu foarte mult tutulor îngerilor, cari au adus repede tot ce dorea Mitică, adăogând și un costumăș frumos pentru iarnă. În locul lui Costică și al Niculinei îi scrisese mama lor, fiindcă ei nu știau încă scrie. Niculina se ruga să-i dea o păpușe cu tot mobilierul ei, o carte cu povești și un manșon, în schimb Costică dorea: o carte cu figuri, un cal de lemn, un biciu, un titirez și un urs, care merge singur. Firește că li se dete, adăogând fie căruia un costum de postav la fel cu al lui Mitică.

Câteva minute'n urmă, scrisorile fiind citite, Mântuitorul zise:

— Așa! Acum suntem gata. E târziu, căci pe pământ e'ntuneric. Acuma plecați și împărțiți fie căruia darurile și brazi. Dar să fiți atenți să nu care cumva să schimbați ceva. Celor săraci, Tatăl meu nu mi-a

spus să le dau nimic; căci prin mizerie și nevoe vor fi pregătiți mai de vreme pentru viața viitoare, și pe deasupra pe pământ au pe cei bogați să le dea daruri, iar El le pune în inimele lor simple dragoste, pacea și speranța în bunătatea și dărnicia Lui. După ce veți împărți darurile mă voi scoborâ să văz cum se bucură copiii de darurile trimise de Moș Crăciun.

Și nu trecu mult timp și îngerii sosiră la casa, unde locuiau părinții lui Mitică. Privind prin geam văzură pe cei trei copii veseli și plini de nerăbdare stând lângă părinții lor. Atunci un înger deschise fereastra odăei de alături și sburând înăuntru puse jos brădulețul și darurile și aprinse lumânările. După ce isprăvi, un alt înger d'afară sună clopoțelul, iar îngerul întâi sbură pe fereastră, care se'nchise la loc. Cu un strigăt vesel, cei trei copii alergară spre ușă, dar părinții lor îi chemară înapoi zicându-le : Nu așa de repede, mai întâi să cântăm cântecul de ajun. Părinții și copii cântară cu voce fermecătoare :

Mărire întru cei de sus !
 Ingerii cântare-au adus,
 Că Christos azi s'a născut,
 Lumea cu dar o-a umplut
 De la Tatăl cel înalt
 Dumnezeu adevărat.

La ultimele cuvinte mama deschise ușa salonului. O lumină orbitoare se reversă în odăe și copiii chiuind de bucurie intrară înăuntru. O veselie nespusă domnea acum în toată casa !

Pe Mitică îl ademeneau și soldați și cetatea, dar mai ales cărțile cele cu tablouri frumoase. Niculina își mângâia păpușa, ce sta într'un cărucior, spunându-i vorbe drăgălase și era atât de mare și de frumoasă păpușa, cum nu mai avusese alta până atunci. Costică călăria pe căluțul lui de lemn, plesnind cu biciul în aer. În aceste momente de fericire nu uitară pe Azorică și tăindu-i felii subțiri din cârnat le puse pe o farfurioară sub brad.

În timpul acesta se coborâ Christos pe pământ și privind prin geam se bucură văzând cât de fericiți erau acești copilași. Cum se întâmplă că ridicând ochii, Niculina zări strălucirea hainei Mântuitorului, care observând această sbură numai decât mai departe.

— Mamă, Tată, priviți am văzut pe Domnul Cristos sburând.

— Ai văzut reflectându-se lumina de la pomul de crăciun în geam, zise tatăl serios, căci nici el nu văzuse nici odată una ca asta.

Însă Niculina lăsă capul în jos și cu ochii strălucind de bucurie, abia putu îngâna:

— Am văzut pe Domnul nostru Isus Cristos !

(După M. Sirowy)

D. D. Tomescu

O ZI SFANTA

Sunt sfintele sărbători ale Crăciunului!

Cerul plumburiu își scutură floarea iernii, îmbrăcând natura și vestmântul alb de sărbătoare. În liniștea care stăpânește cuprinsul, pătura neagră a pământului, o acoperă în taină lînțoliul alb al iernii. Și zi, și noapte, fulguirea din văzduh nu conținește și tot mai multe straturi de zăpadă, acoper fața pământului.

Țurțurii argintii, de ghiață, atârnă de strașina albă a casei.

Pe plopii goi și ninși, corbii în pâlcuri de doliu, coboară lin în pâlăpăitul lor trist, cernind vestmântul alb al iernii și aducând prin croncănitul lor slab, tristeța peste liniștea plăcută și binecuvântată a acestor zile.

S'a înserat. Ninsoarea a conținut și'n noaptea albă de zăpadă, care scârțâie sub picioare, își face loc glasul ascuțit și înfiorător al crivățului.

E târziu și'n noapte, de departe, se aude cântarea de laudă, prea mărink pe Cel ce a adus pacea și buna învoire între oameni.

Și în mijlocul vântului care și murmură cântarea, a clopotului de aramă, care împrăștie în noapte sunetele legănate să anunțe o zi sfântă, deșteaptă în sufletul fie căruia o rugă către Cel de sus, care vine să fie sărbătorit în liniștea naturii, dar în veselie inimelor, mai ales a tineretului, din îndemnul datinei curate și sfinte, mai ales atunci când argințiile lor graiuri vor îngâna «Florile dalbe».

Gh. Brănescu

Paznicul farului

Lumea îi deveni indiferentă și nu din cauza nostalgii, pentru că și acest simțământ se transformase în el, renunță chiar la patrie: mica insulă era acum lumea lui, patria lui.

El se împăcase cu gândul că n'o să mai părăsească farul până la moarte și uitase că afară de el mai e ceva în lume.

Afară de asta devenise mistic. Ochii lui mici, albaștri aveau o expresiune copilărească și priviau galeși, pierduți în depărtări necunoscute. În veșnica lui închisoare, în mijlocul simplității și măreții na-

turii ce-l înconjurau, Skawinski pierdu, puțin câte puțin, conștiința personalității lui proprii. El nu se mai deosebia ca o ființă aparte; se simțea ca ceva din acea imensitate, care-l înconjura și nici mai cerca să-și dea seamă.

În cele din urmă își închipui că aerul, apa, râpele, farul, țărmurile nisipoase și aurii, pânzele desfășurate, păsările de mare, fluxul și refluxul, formează un tot, un suflet uriaș, tainic și el însuși credea că simte puterea acestui suflet, a cărui existență tainică i se desfășurase lui.

Skawinski se adânci cu totul în acea viață de cugetare și în acea abnegare de sine, în această pe jumătate veghere, găsi o atât de adâncă pace ce semăna mai mult unei stări de letargie.

* * *

Dar deșteptarea nu întârzie....

Într-o zi Skawinski eșind să-și ia merindele, pe care i le adusese bareagiul, găsi lângă ele un pachet trimis din Statele-Unite și care purta, pe pânza cea groasă și pecetluită, adresa lui foarte lămurită: «Skawinski Esq...»

Desfăcu pachetul plin de curiozitate și văzu câteva cărți. Luă una din ele în mână, o privi și o puse la loc cu o mână tremurătoare, închizând ochii ca și cum ei l-ar minți. O carte poloneză! E cu puțință?! Cine i-o putuse trimite?

Nu-și mai amintea, că, chiar la începutul slujbei sale de paznic, el citise într'un ziar, că la New-York se înființase o societate poloneză, căreia îi trimisese numai de cât jumătate din leafa sa pe o lună; lui pe turn puțin îi păsa de bani.

Societatea își arăta acum recunoștința, trimițându-i acele cărți. Ele veniau pe calea cea mai firească, dar la prima vedere bătrânul nu-și putea da seamă.

Cărți poloneze în Aspinval! Pe turnul lui singuratic!... Era ceva neobișnuit, un strigăt din timpurile trecute, o minune. I se părea că aude, ca marinarii noaptea, o voce iubită, aproape uitată, care-l chema pe nume.

Stătu o clipă cu ochii închiși, temându-se par'că să nu-i dispară visul frumos deschizându-i. Dar nu! Pachetul desfăcut sta tot acolo, și în el, strălucitor luminată de soarele puternic, cartea deschisă. Când bătrânul întinse din nou mâna, simți în acea tăcere adâncă, bătându-i foarte tare inima. Privi cartea. Era un volum de poezii. Cu litere mari era scris titlul cărți, iar mai jos numele poetului, nume cunoscut lui Skawinski.

El cunoștea pe marele scriitor, ale cărui opere le citise când fusese la Paris.

În anii următori, pe timpul războiului din Algeria și Spania, auzise adeseori amintindu-se de compatrioții săi despre gloria mereu crescândă a marelui poet Micikiewici, dar pe timpul acela mâna lui era mai deprinsă cu pușca de cât cu cartea.

Apoi plecase în America și în acea viață aventuroasă nu se mai întâlnise cu Poloni, nici nu-i veniseră cărți din țara sa.

Plin de dor, cu inima palpitândă, întoarse cea dintâi pagină a cărții:

presimția că pe insulița lui se va întâmpla ceva solemn. Jur împrejur, totul era pace și liniște. Ceasoarnicele din Aspinwal bătuseră de curând cinci după amiază. Cerul era senin, nici un nor nu se vedea pe toată întinderea lui, numai în depărtare câteva păsări pătau albastrul lui. Oceanul se desfășura liniștit la orizont, undele de abia se auziau plesnind țărnul; în fund se zăreau casele din Aspinval și frumoasele grupuri de palmieri, care le înconjurau. Spectacolul era sublim, grandios! Deodată, în mijlocul acestei liniști răsună vocea tremurândă a bătrânului, care citea cu glas tare, ca să înțeleagă mai bine:

«Tu-mi ești fericirea

«O patrie, o Litvanie!

«Numai cin'te pierde, cunoaște cât ești de scumpă. Astăzi văd frumusețea ta. O cânt pentru că inima mi-e plină de dorul tău».

Vocea i se stinse, literile începură a-i juca înaintea ochilor; simțea ceva urcându-i-se în valuri din inimă, ca și când ar fi vrut să-i spargă pieptul, apoi un nod i se puneă în gât... Ținu o clipă apoi silindu-se urmă:

«Sfântă fecioară care te'nalți atât de luminoasă pe culmile Czenstochausului, strălucirea ta de pe poarta Ostrei să ocrotească palatul din Nowogrodek și escorta lui credincioasă! După cum tu mă tămăduiși, ca prin minune, fiind copil, când mama mea cu lacrimi în ochi mă încredință pazii tale, mai ridic încă odată ochii către altarul tău. Atunci mă întorsei în viață cu puteri noi, mulțumind lui Dumnezeu; du-ne dar și acum printr'o minune în patria noastră».

Skawinski nu se mai putu ține, orice voință era nimicită în el. Dădu un strigăt și se aruncă la pământ. Părul său argintiu se amestecă cu nisipul de pe țărm. Trecuseră patruzeci de ani, de când nu-și văzuse țara și numai Dumnezeu știe, de când nu-și mai auzise limba, și acum limba lui maternă, venia ea la el, trecuse oceanul și căutase pe pământ în celălalt emisfer. Oh; iubita, scumpa, frumoasa lui limbă! Nodul ce i se pusese în gât și care-l înăbușia nu era pricinuit de durerea unei iubiri peste măsură, născut așa dintr'o dată, în urma căreia desprețuim orice lucru. Prin aceste lacrimi, prin plânsetul lui desnădăjduit, Skawinski cerea ertarea scumpei lui patrii, că îmbătrânise atât, că devenise atât de visător, așa de iubitor de viața retrasă, că în inima lui pierise totul, ba puțin câte puțin până și dorul de ea!

O minune i-o aducea acum înainte și el își simțea inima zdrobită.

Clipele treceau una după alta și bătrânul sta tot acolo nemișcat, întins la pământ. Păsările sburau stol în jurul farului, dând țipete ascuțite, ca și cum și-ar arăta neliiniștea pentru bătrânul lor prieten. Se apropia ceasul, în care care el trebuia să le împrăstie firimiturile mesei, și multe din ele coborâră până lângă el, pe urmă veniră altele și apoi altele și începură să-l ciugulească și să-l loviască cu aripele în cap. Sgomotul aripelor îl deșteptă.

După atâta plâns, îi veni un fel de liniște și de seninătate: ochii îi străluciau de bucurie. Soarele apunea după grădinile și pădurile din Panama și se ascundea din ce în ce în dosul istmului în celălalt ocean; dar Atlanticul se vedea încă, plin de splendoare, aerul era limpede și el începu a citi înainte:

«Călăuzește acum sufletul meu chinuit de dor, către colinele
«umbroase, către livezile înflorite, cari se desfășură departe,
«departe sub cerul albastru al Niemen-ului...»

Amurgul întuneacă literile. Bătrânul răzîmă capul de o piatră și închise ochii.

«...Care te înalți atât de luminoasă pe culmile Czenstochaus-ului....»
Această frază pătrunse în sufletul lui și-l purtă spre acele coline umbroase, către acele livezi înflorite ale țării sale natale.

Pe cer tot mai scânteiau fășii de aur ca niște flăcări, și această splendoare îl întovărăși în fuga lui spre câmpiile iubite.

Aude murmurul pinilor, clătinați de vânt, murmurul râulețului din vale. Totul e limpede înaintea ochilor lui, totul îl întreabă: «Ne mai cunoști?»

De sigur, el își amintește de toate, vede înainte câmpiile întinse, livezile, crângurile, colibele....

E noapte. La ora aceasta farul trebuia să lumineze întunericul de peste ape, dar astăzi paznicul era dus în satul lui natal; și-a plecat capul pe piatră și visiază: icoane felurite trec repede prin mintea lui. Nu-și mai poate vedea casa părintească, unde s'a născut, căci războiul o dădărase; nu-și mai văzu nici părinți, răpiți de o moarte timpurie, dar își văzu satul atât de bine, ca și când l-ar fi părăsit eri: un șir de case lipite cu pământ, cu ferestrele luminate, valea din sat, moara, cele două eleștee, unul în fața altuia, în cari noaptea broaștele cântă'n cor. Într-o noapte chiar, pe când era soldat, făcuse de gardă, de seara până dimineața, în acel mic sătuleț. Această amintire îi umplea acum sufletul mai mult ca ori care alta. E de gardă: mustăria din colț îi trimite priviri prietenoase, poftindu-l să bea și el, cântecele pătrund până la el, ropotitul jucătorilor, țârlăitul viorilor și zăngănitul cobzei turbura liniștea nopții. Iha! Iha! sunt camarazii lui, cari sună'n pintoni chiuind; și el e silit să stea singur cercând să pătrundă întunericul!

Dar timpul își urmează cărarea lui. Incetul cu încetul toate luminile se sting. Până unde poate ajunge ochiul nu se vede decât negură, o negură deasă.

De pe câmpie se ridică aburi deși, învăluind totul într'un nor alburu, în loc de câmpii i se pare că are oceanul înaintea ochilor. Peste puțin păsările de pradă vor pleca în căutarea hranei și glasurile lor se va auzi. Noaptea e potolită, curat o noapte din Polonia. Freamătul depărtat al codrilor de pini, cât seamănă cu glasul oceanului! În curând zorile vor aprinde partea de răsărit; cocoșii începeau a cânta prin ogrăzi; din curte'n curte unul da semnalul celui alt, până și cocorii începură din înălțimi să-și scoată țipetele lor ascuțite. Sentinela este așa de veselă și așa de bine dispusă! A fost vorba de o luptă chiar pentru a doua zi. Înainte dar! Va merge și el cu ceilalți, în zăngănitul săbiilor și baionetelor și în fâlfăitul steagurilor; înainte! Sângele lui tânăr curge cald prin vine, repede, cu tot frigul și cu toată umezeala nopții.

Se crapă de ziuă, printre umbre apar unele câte unele: crângul, casele, vâlceaua, moara, plopii...

Cât e de frumoasă iubita lui patrie în lumina purpurie a soarelui de dimineață. Ah! E atât de frumoasă!.. Tăcere!.. Sentinela ascultă... ci-

neva se apropie, e schimbul. Deodată o voce tună lungă Skawinski.
— «Hei! N'auzi! Moșule, ce faci? Scoal d'aci!» Bătrânul deschide ochii și privește mirat pe omul de lângă el.

Cele din urmă icoane ale visului său i se mai reîmprospătează odată. Una câte una cele văzute în vis se întunecă până ce dispar de tot.

Ioan paznicul portului stă înaintea lui.

— «Ce e?» întrebă Ioan — ești bolnav?

— Nu!

— N'ai aprins felinarul și trebuie să părăsești numai de cât postul. Barca Santo Geromo s'a sfărâmat de o stâncă, noroc că nimeni nu s'a înecat. altminteri ai fi fost dat în judecată.

Hai cu mine! Restul o să-l afli de la consul.

Bătrânul îngălbeni. Intr'adevăr uitase să aprindă felinarul!...

După câteva zile, Skawinski era pe bordul unui vapor, care mergea la New-York. Sărmanul își perduse slujba. O viață nesigură i se deschidea iarăși înainte. Vântul luase din nou acea frunză spre a o asvârli iarăși peste mări și țări și să-și urmeze jocul lui crud.

Acele câteva zile schimbară foarte mult pe bătrân. Numai ochii scânteiau încă de strălucirea lor de odinioară.

Își luase acum, ca tovarăș al vieții celei nouă, cărticica, pe care o ținea strânsă la piept. Din când în când o mai pipăia cu mâna, temându-se par'că la gândul că și ea i-ar dispărea odată!...

(Din italienește)

Florian D. Stănculescu

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

A doua zi, cum fusei gata, Harrington mă invită să iau prânzul cu el și cu soția sa. Eram mișcat intrând, dar mișcarea mea dispăru, cum zării chipul lui vesel.

«Mai întâiu de toate, ai dori de sigur să ști care e acum situația D-tale?» zise el.» Pot să-ți spun, cu oare care condiții însă!»

«Și aceste condiții întrebai?» eu îngrijat.

«Ei bine,» adaugă el, «cea dintâi este că eu trebuie să garantez pentru D-ta și a doua, ai să rămâi în casa mea, adică în serviciul meu.»

Imi lăsaî ochi în jos. «Cum putești garanta pentru un străin?» întrebai eu cu durere.

«M'am exprimat oare rău?» răspunse el. «Lucrul s'a și făcut și aceasta mulțumită cinstei ce se citește pe pe fața D-tale.»

«Ați făcut aceasta? Cum pot să merit atâta bunătate! Cum să mă plătesc vre-odată?» strigai eu. «Ați fost așa de bun pentru mine, spuneți-mi ce trebuie să fac spre a îndeplini o a doua condiție. La ce vă pot servi, cum gândiți să mă pricep eu în afacerile D-voastră atât de întinse și complicate?»

«Tocmai pentru că sunt întinse și deosebite, tocmai aceasta e cauza că am nevoie de cele mai deosebite talente și aptitudini», continuă el serios. «Ești negustor, aceasta e vocațiunea d-tale. La Londra te-ai apucat de brutărie, cunoști deci și meșteșugul ăsta. Văd că te-ai interesat și de afacerile mele, pe care le conduc și reglez eu însuși. Eu îmbătrânesc. Am trecut de 50 de ani. Nu mai merge ca înainte. Am nevoie de un ajutor la comptabilitate și la supravegherea tuturor afacerilor și printre oamenii, cari sunt în serviciul meu, n'am nici unul pe care l'aș putea întrebuința la aceasta. Acum vine întrebarea: ai vrea d-ta să primești slujba asta? Ai să capeți o leafă foarte cum se cade, vei dormi în odaia pe care o ai acum și dacă vrei, vei avea doi servitori și vei mânca împreună cu noi. Nu'i greu să te deprinzi cu mine și cu soția mea și ai să fii foarte mulțumit, te asigur!»

Eram atât de surprins, încât simțeam cum mă făcusem alb ca varul și cum lacrimile mi năvăleau în ochi. Înainte de a spune vre-un cuvânt lui Harrington, sufletul meu mulțumi Domnului, plin de căldură. Apoi spusei omului aceasta, ce se arăta atât de prietenos și binevoitor față de mine, că făcea prea mult, că nu avea nici o probă de îndemnarea sau de cinstea mea, să mă puie mai întâi la încercare și altele de felul acesta.

El zâmbi și zise: «Crezi d-ta că Harrington este unul din aceia, care nu știe ce face și ia în serviciul lui pe primul vântură-țară? Mai ales într'un serviciu atât de important cum e cel pe care ți-ofer eu d-tale? Nu, te înșeli! În timpul povestirii, nu mi-ai pomenit d-ta numele caselor cu care a'ți făcut comerț, d-ta și căpitanul Ball? Chestia cu guvernatorul aș mai fi avut eu vreme s'o isprăvesc și mai târziu, dar mi-era să iau informații asupra d-tale.

Trebuia să le am cât mai curând, ca să știu cum să urmez față de d-ta. Povestirea d-tale era însuflețită de curaj, de avânt și de credință, am auzit eu apoi că d-voastră românii de regulă sunteți foarte deștepți. Toate acestea erau calități cari puteau să mi folosească. Numai prietenia d-tale cu Rowley n'o puteam mistui. Uite, am fost eri la guvernator și la toți comercianții, cu cari ați avut afaceri, ca să mă interesez asupra d-tale și a purtării d-tale în decursul acelor afaceri. Toți mi-au spus că te-ai arătat slugă credincioasă, față de stăpânul d-tale și îndemânatec om de afaceri. Atunci m'am dus iute la guvernator, i-am vorbit din toată inima pentru d-ta și am tot dreptul să ți întind mâna. Dacă ți convine oferta mea, hai să facem târgul și să sfârșim. Poți face chiar contractul, îl semnăm amândoi și gata!»

Mă învoui bucuros și i mulțumii din suflet; îi jurai credință și hărnicie și începui slujba mea de contabil și de supraveghetor al brutăriilor—pe lângă alte însărcinări ce mi-ar fi putut da Harrington. Fusesi deci prezentat tuturor lucrătorilor.

Mă dusei apoi să mi arate fie care ramură din uriașa sa întreprindere comercială pe care o admiram și în parte și în total. În brutării, lângă cuptoare, erau jghiaburi lungi, în care servitorii indieni preparau aluatul și l puneau în cuptor; după aceea duceau pânea și pesmeții în magazine, până în momentul expederii. Vedeai alături alți in-

dieni făcând putini și butoae spre a săra și împacheta carnea, făina și alte lucruri. Era apoi marele abator, adică măcelăriile, unde servitori europeni tăiau vitele, împărțeau carnea, o săra sau o afuma, după cum fusese comanda, lucru pe care nu l'ar fi făcut un indian, pentru nimic în lume. Mai erau distilării sau poverni de arrak și de rom. Ori cât de diverse erau însă aceste îndeletniciri, domnia o ordine și o esactitudine în cât mă minunai de ele. Admiram mintea omului, care orânduise totul, condusese cu atâta chibzuință afacerile și le adusese în starea de înflorire în care se găseau. Harrington trebuia să aibă un capital enorm, dar cred că și câștigul lui era mare. Se purta foarte bine cu lucrătorii și cred că toți îl iubeau.

Nu-i nevoie să vă spun cât de repede mă deprinsei în slujba mea; dar trebuie să vă spun că Harrington îmi dete o leafă atât de mare, încât cum nu prea făceam cheltueli, puteam s'o economisesc aproape în întregime și să-mi adun în câțiva ani o avere, care m'ar fi facut mare bogătaș în România. Trebuie să mai adaug că depusei cu dobândă banii mei la Harrington și că în sfârșit prin purtarea lui plină de dragoste și încredere, îmi făcu viața foarte plăcută, de par'că mi'ar fi fost tată și eu copilul lui.

XI

Dumnezeu mă dăruise peste năzuințele și așteptările mele și mă răsplătise peste meritele mele; eram bucuros și recunoscător față de El. În serviciul meu, lucram cu un zel neobosit spre binele stăpânului meu și... ce fericit ași fi fost să fi putut avea vre'o știre de la părinții mei.

Așa-i viața, vecinic nedesăvârșită, ca să nu uităm ceea ce e dincolo de ea, vecinic și mai presus de ea, unde de abia sfârșește ce e mărginit și începe ceea ce e desăvârșit și nemărginit. În timpul mizeriei mele, mă gândiam foarte rar acasă; căci trebuia să lupt ca să-mi păstrez viața și să-mi agonisesc hrana. Acum, când îmi mergea bine, gândul meu alerga neconținut la scumpii mei părinți și la bătrânul Unchiu-Vasile. În vis și aievea mă vedeam lângă ei; aci mi se părea că sunt bolnavi, că sunt în mizerie, aci le vedeam mormintele. Rugasem aproape pe toți căpitani de vapor, ce mergeau spre Europa să-mi ducă vre-o scrisoare, dar toți îmi spunea că no să ajungă scrisorile unde la ținta lor, din pricină cu rușii ocupaseră țara noastră. Și eu nu mai primeam nici un cuvânt de acasă.

Trecu astfel ani după an. Ocupațiunea mea în slujbă la Harrington creștea din an în an și tot așa și leafa mea. La urma, el îmi lăsă totul în seama mea! Aveam depus la el un capital însemnat și-mi dedea o bună primă din câștigul anual. Îmbătrânise bietul om; îi era dor de odihnă și mai ales dor de țara lui, unde voia să moară.

(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu.

De deslegat

Problema I. Doi oameni au o sumă de 192 lei. Fiecare dând celuilalt încă pe cât are după două împărțiri de acest fel, ei au sume egale. Cât a avut fiecare la început?

Const. Venescu.

Problema II. La 7 ore dimineata pleacă un tren accelerat din *A.* la *B.* și are trebuință de $3\frac{1}{2}$ ore ca să ajungă; la 8 ore pleacă un tren de persoane din *B.* la *A.* și are trebuință de $5\frac{1}{4}$ ore ca să ajungă aci. După cât timp se vor întâlni amândouă trenurile?

T. P.

Problema III. Un om întrebă de vârsta lui zise: Azi sunt de 3 or mai bătrân de cât fiul meu; cu 9 ani mai înainte am fost de 4 or mai bătrân ca el. Să se arate vârsta amânduror.

I. P.

Șarada I.

Partea întâi e nume de bărbat,
Partea doua e nume de femeie.
Tot cuvântul dă un nume de femeie

Traian Iosif Scurtu

Șarada II.

Partea întâi e un pronume,
Partea doua e nume de bărbat.
Tot cuvântul e nume de floare.

Aurora Ios. Scurtu

Deslegări

Problema I. Dela pag. 264. Prietenii se vor întâlni după $5\frac{5}{6}$ ore.

Problema II. Dela pag. 264. Vaporul va face prin forța mașinei 16 prin forța apei 4 km. într'o oră.

Problema III. Dela pag. 264. Iuțala vaporului 17.3 km. și iuțea apei 2.5 km.—Nici o deslegare bună.

POȘTA

REDACTIEI

Unii trimit șarade, probleme, etc, fără a le arăta soluția, din această cauză rămân nepublicate.

Leontescu. Șaradă n'are deslegare.—

Rugăm foarte mult pe abonații, cari n'au plătit să ne trimită de urgență prețul abonamentului. Am creditat revista la cererea multora și sperăm că-și vor face datoria.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntru țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMÂNĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând pentru

MOȘ CRACIUN

IN ATELIERUL „PĂI-UȘA“

Părinții și copii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

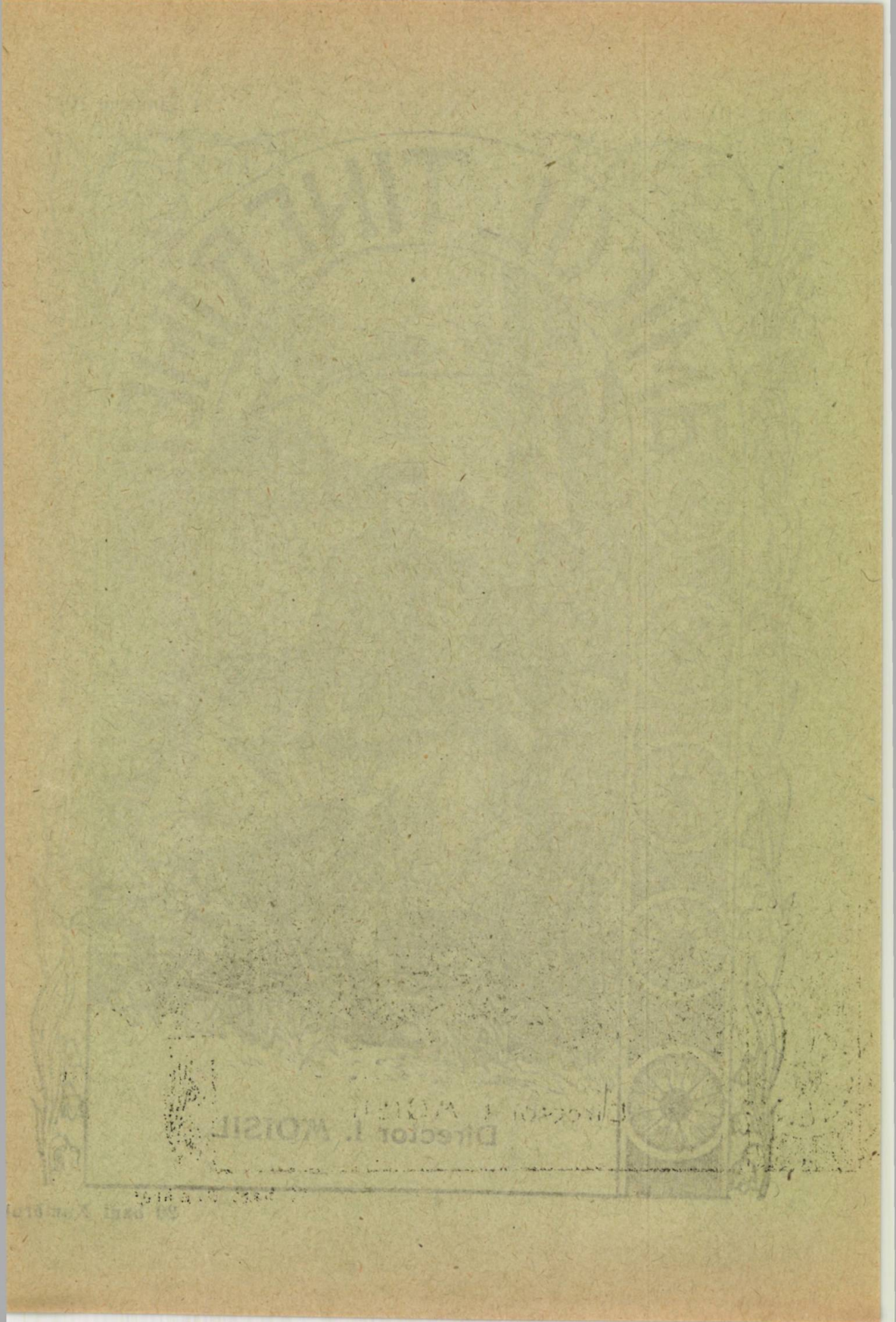
CLINICĂ DE PĂPUȘI

— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

ALBUL Tinerimii

Director I. MOISIL

1911

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

***** CULTURA *****
 MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,
 ***** MUNCA *****

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA
 D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România Lei 5
 Afară de România . . . Coroane 5

Noaptea anului nou

(sau dacă tinerii ar judeca mai bine)

În noaptea anului 1898, un om de șasezeci de ani sta la fereastră odăii sale. El ridica privirile triste spre bolta azurie a cerului, unde înotau și străluceau mii de stele, ca albe flori de nufăr pe o mare liniștită! El lăsa apoi îndată privirile să-i cadă pe pământ, unde nici o persoană nu era atât de lipsită, ca el, de veselie și mulțumire, căci el avea acum șasezeci de ani și moartea îl pândea. Coborâse cele șasezeci de trepte ce-l duceau la mormânt și nu ducea cu el de cât greșeli și remușcări. Sănătatea sa era sdruncinată, sufletul său gol și amărât, inima sa în zadar căuta a cere să repare greșelile, căci avea o bătrânețe plină de tristețe. Zilele tinereții sale treceau acum pe dinaintea-i și-i reaminteau clipa solemnă, când tatăl lui îl așezase între cele două drumuri, din care unul ducea într-o țară liniștită și fericită, acoperită cu pământ bogat, luminată totdeauna de un soare strălucitor și unde totul era fericire și veselie, pe când celalt drum ducea într'un loc întunecat, adânc, fără a avea vre-o altă eșire, locuit numai de șerpi și de alte animale otrăvitoare.

Dar vai! Serpii s'au agățat de inima lui, otrăvurile îi ardeau carnea și el acum știa prea bine în ce loc se găsește.

El duce din nou privirile spre cer și strigă cu o durere nespusă :

«O tinerețe, tinerețe, vino, vino earăși! Tată! Tată! Așează-mă din nou între cele două drumuri ale vieții, ca să pot alege altfel!» Dar tinerețea și tatăl lui nu mai sunt. El văzu mai multe scântei ridicându-se dintre case... și dispărând.. și-și zise: «Iată cea ce sunt zilele mele de nebunie!» El zări o stea căzătoare, trecând cu repeziciune spre cer clătinându-se și perind: «Astfel sunt și eu,» strigă el, și remușcările începură a-l face să simtă și mai mari dureri.

În Atunci îi trecură prin mintea sa toți oameni de vârsta lui, pe cari el îi cunoscuse, cari fuseseră tineri ca și el și cari acum, așezați la locurile lor, erau buni părinți de familie, buni amici ai adevărului și virtuții și cari petreceau dulce, fără a vărsa o lacrimă în acesta prima noapte a anului nou. Sunetul clopotelor ce sărbătoriau acest nou an, venea, din când în când, să răsune și la urechile sale ca o muzică religioasă și melodioasă din cale afară. Aceste sunete îi amintiră pe părinții lui, urările ce le făceau pentru fericirea lui în această zi solemnă, lecțiile ce ei îi le repetau, urări pe cari nenorocitul lor fiu nu le îndeplinise, lecții de cari nici odată nu profitase! Doborât de durere și de rușine el nu putu privi mai mult acest cer, unde locuia tatăl lui; el coboră pe pământ ochii săi obosiți; lacrimi curgeau din ochii lui și căzură pe zăpada ce acoperea pământul. El suspină nevăzând nimic ce să-l fi putut mângâia:

«Ah, vino tinerețe: strigă el, vino earăși înapoi!»

Si tinerețea a venit în adevăr, căci toate acestea nu erau de cât un vis, care-l avusese în prima noapte a anului nou. El era earăși tânăr, greșelile sale erau doar adevărate. El mulțumi lui D-zeu că tinerețea sa încă nu trecuse și că el putea acum să părăsească calea răului, a viciului, pentru a lua pe acea a virtuții și a intra în țara cea liniștită.

Reveniți și voi tinerilor mei cititori, la calea binelui, dacă v'ați răătăcit pe calea răului. Acest vis groaznic va fi de acum judecătorul vostru! Căci dacă într-o zi, doborâți de dureri, voi veți fi siliți a striga: Revino tinerețe! Frumoasă tinerețe! fiți siguri că nu va mai reveni!

Roma

ARABUL ȘI OASPELE

Un hoț de cai, arab, se rătăcise la o seminție de beduini care-l primi ca pe un oaspe, cu toată prietenia. Pentru el tăiară beduinii în fiecare zi, câte o cămilă. Adevărat că el s'a rugat să nu se ostenească atâta pentru dânsul, dar oamenii nu s'au înduplecat și tăiară pe fie care zi câte o cămilă.

Prietenia lor, hoțul o răsplăti cu cea mai mare nemulțumire, pentru că într-una din zile, folosindu-se de ocazie, puse mâna pe o cămilă, se urcă pe ea, și pleacă p'aci încolo.

Proprietarul însă, prinzând de veste, se sui pe altă cămilă și alergă iute după el. După ce l'a ajuns îi arată un șarpe, care era pe nisip, nu departe de ei.

«Vezi tu vârful cozii șarpelui? zise el, am să'l nimesc cu săgeata asta?» Apăsă și străpunse cu săgeata vârful cozii, «iar cu aceasta—adause mai departe,—scoțând a doua săgeată, voi nimeri capul» și despică capul șarpelui în două. «Acum vezi prea bine că cu a treia n'aș putea greși nici capul tău, ceea ce ai merita, pentru că primirea noastră prietenească ne-ai răsplătit'o cu fugă și furt. Dar... fiindcă ai fost oaspele nostru, du-te în numele Domnului și'ți mai alege încă două-zeci de cămile».

(Dintr'o colecție)

Moșul

SĂRBĂTOAREA ACOPERIȘURILOR

O! Cum mai străluciau în noaptea aceea acoperișurile orașului! Ce liniște, ce tăcere peste tot, ce limpezime ne mai pomenită. În jos străine erau negre de noroiu, râul prins de ghețurile cari se topiau, o ceață străvezie, plină de abur și de tristețe învăluia desghețul.

În sus, cât puteai ține cu ochiul, pe deasupra palatelor, a turnurilor, a caselor, a cupolelor dela biserici, și pe deasupra acestor mii și mii de acoperișuri strimte, ce stau gata să cadă unul peste altul, se întindea zăpada sclipitoare, ca un giulgiu fără de sfârșit, cu scânteieri albastre, pare ca un al doilea oraș, spânzurat între golul umbrei și lumina plină de vise a lunei... Cu toate că era încă de vreme, aprópe toate focurile erau stinse. Nici cel mai mic vâl de fum nu plutea pe deasupra acoperemintelor, totuși căminurile bogătaşilor, unde lemnul arde și troznește toată ziua, se cunoșteau cu înlesnire după cercul negru pe care vâlul fumului îl înfășura în jurul lor și la cea mai mică suflare se ridica în aerul înghețat. Celelalte, pipernicite, strânse sub zăpada deasă, păstrau încă cuiburile ultimei primăveri, lipsite întocmai ca și ele de căldură și de viață... Și în orașul acesta înalt, amorf, de albeață, se prelingeau în toate părțile, ca niște crăpături uriașe, umbrele nepotrivite ale coșurilor de la case, crâmpoțite și negre întocmai ca și arborii în iarnă, se încrucișau pe ulițele deșerte, unde picior de om nu călcase, afară de vrăbiile a căror urme ascuțite zgâriau din loc în loc zăpada proaspătă și strălucitoare.

La această oră o ceață de mici ștregari neastâmpărați se mișca certându-se la marginea unei streșini. Numai strigătele lor turburau liniștea plină de sfințenie.

Vrăbiile

Pe fulgii uliului, ce frig e. Nu-i chip să ațipești. Ce bine ar fi să ne scaldăm puțin în noroiu, să ne mai scărmănăm puțin penele. Gerul ne deșteaptă și ne îngheață.

O vrăbie de departe

Oho! friguroaselor! oho!... repede aici. Am găsit un coș vechiu cu o pălărie de fer, unde focul s'a făcut mai târziu, Avem să ne încălzim bine de tot, dacă ne vom lipi de el.

Tot stolul (sburând spre ea)

Bravo! e adevărat. Ce bine e și ce mai caldă. N'avem să ne plângem. Trăiască veselia!

Piu...piu piu, piu, piu.

Coșul

Ce! n'aveți de gând să tăceți, ștregăroaicelor? Nimeni afară de voi, îndrăsnețelor, nu cutează să strige, într'un ast-fel de moment. Totul e sub adăpost, totul e în liniște. Chiar și vântul își ține suflarea. Uruitoarele de pe la porți încă au tăcut.

Vrăbiile (deabia șoptind)

Ce are tătucu?

Coșul

Cum! nu știți că în noaptea aceasta e o mare sărbătoare, Nu știți ca are să vie «Crăciunul» să-și împartă darurile sale copiilor?

Vrăbiile

Regele Crăciun?...

Coșul

Da!... Da!... Nu vedeți jos în case, toate ghetuțele acestea aranjate cu îngrijire înaintea cenușii calde a căminului? Sunt tot felul de forme și mărimi de la cei mai drăgălași pantofiori ai picioarele, ce nu pot încă să meargă bine, până la micile ghete, cari sună așa de hotărât, umplând toată casa de sgomot; dela căltunii împodobiți pe margini cu blană, până la opincile pentru drumuri ale săracilor, până la ghetele acestea mari, cari încălzesc la întâmplare picioare goale, ca și cum micuțul ce le poartă n'are vârsta ce o are, nici dreptul să fie copil.

Vrăbiile

Și pe la câte ceasuri are să vină micuțul acela atât de minunat și de harnic?

Coșul

Numai decât... la miezul nopții... st! ascultați.

Ceasul din turnul unei biserici (cu o voce puternică)

Dang...dang...dang...

Coşul

Vedeţi voi, colo jos, fundul cerului care se aprinde ?

Vrăbiile

Oh ! Da ! Il vedem.

Ceasul (sunând mereu)

Dang...dang...dang... Miezul nopţii».

II

...Deabia se stinse cea din urmă lovitură a miezului nopţii, când deodată se auzi din toate părţile dângăte armonioase de clopote. Sub turnurile împodobite cu glugi de zăpadă, ele cântau în înălţimea acoperişurilor, par'că numai pentru ele singure, mlădiindu-şi glasurile, trâmbiţându-le în depărtări, amestecând glasul celor mici cu ale celor cu voce profundă ...depărtându-se, apropiindu-se, în valuri tremurătoare, cu sunete gata să moară, cari vin pe aripile vântului.

Clopotele

Bam, bam... Iată-l ! E chiar el, micuţul rege Crăciun.

Vântul

Hu... huu... Cântaţi cu tărie, bunele mele clopote, daţi drumul glasurilor. Şi mai tare... Crăciunul e colo, mă urmează... Nu simţiţi voi o mireasmă dulce de brad verde, de smirnă şi de ceară parfumată, pe care aripile mele o duc până la voi ?

Clopotele cele mici

Ding...ding....ding...ding...ding...ding... Crăciunul ! Regele Crăciun a sosit !

Vântul

Înainte, coşurilor ! Ce v'a găsit de a'ţi rămas cu gurile căscate ? Ai-deţi să-i cântăm împreună regelui Crăciun. Toţi să cânte. Si voi acoperişurilor şi voi uruitoarelor de pe la porţi !

Coşurile

Ui...ui...Crăciunul ! Crăciunul !

Uruitoarele

Cra...cra...Crăciunul... Crăciunul !

O olană (în bucuria ei mare face o săritură şi cade în stradă)
Crăciunul a sosit !... bing.

Vrăbiile

Ce alarmă !

Coșul

Bine neastâmpăratelor vrăbii, voi nu ziceți nimic ?... Acum e timpul când trebuie să cântăm.

Vrăbiile

Piu, piu, piu, piu, piu, piu... Crăciunul, Regele Crăciun !

Coșul

Urcați-vă pe umărul meu, de acolo aveți să-l vedeți mai bine.

O vrăbie (urcată pe coș)

Mulțumesc, tătucule, Ah ! ce frumos e, ce frumos !... Veniți de vedeți miile acestea de luminițe roșii, verzi, albastre, cari joacă pe acoperișuri.

Coșul

Si alaiul acesta de coșulețe pline cu jucării, cu panglicuțe, cu flori, cu bomboane. Toată iarna, trece înconjurată de strălucire și de toate culorile, care de care mai frumoase...

Vrăbiile

Cine sunt piticii ăștia de oameni, cari duc coșulețele ? Oare nu cumva sunt și ei tot niște mici regi Crăciuni ?

Coșul

Nu. Aceștia sunt «*însoțitorii*».

Vrăbiile

Cum ai zis ?... In... so...

Coșul

«*Insoțitorii*», adică îngerași fiecărei case, cari conduc pe regele Crăciun la toate căminurile unde sunt ghetuțe, cari îl așteaptă.

Vrăbiile

Si crăciunul, unde e el ?

Coșul

Vedeți... E acela din urma tuturor, micuțul acela bălăiu, cu ochii așa de albaștrii, cu părul în raze de aur, răspândit în jurul lui, întocmai ca firele de paie, ce-i încălzește iezlea. Priviți-i obrăjori înroșiți de frig. Priviți-l cum merge ; picioarele-i deabia ating zăpada. Nici o urmă cât de ușoară..

Vrăbiile

Ah ! ce frumos e ! Parcă'i o părere din basme.

Coșul

St ! ascultați...

III

În momentul acesta o voce puternică și tânără, înflorită ca un răs de copil, răsună în aerul rece, care face frigul și mai simțit, iar luna și mai strălucitoare în înălțimiile adânci ale cerului... Copilul rege se opri pe un acoperiș în formă de terasă și de acolo, dela un capăt, înconjurat de toți micuții aceștia, purtători de coșuri, el vorbi astfel către micul său popor :

Crăciunul

Bine v'am găsit acoperișuri. Bună ziua bătrânele mele clopote. Noaptea e așa de senină, că pot să vă văd pe toate împrăștiate în jurul meu în orașul acesta mare, pe care îl iubesc atâta... O ! da, te iubesc pentru că tu care râzi de toate, tu n'ai răs până acum de micul Crăciun, pentru că tu crezi în el. Vezi că viu în toți anii. Niciodată n'am lipsit... Chiar în timpul războiului. Îți aduci aminte?... Ah ! era așa de trist atunci. Nici foc, nici lumină și căminurile erau reci toate ; obuzurile suflau pe deasupra capului meu cu suflarea lor de foc, găurind acoperișurile, împrăștiind coșurile. Și pe urmă atâți micuți, cari lipseau !... Aveam în anul acela o mulțime de jucării ; coșurile erau pline. Din fericire în noaptea aceasta n'are să'mi rămâie nimica. Mi s'a spus dinainte că sunt o mulțime de copilași mititei cari aștepta... Dar și eu am adus niște jucării minunate de tot.

O vrăbie

Bravo ! Imi vine să-l înghiț de bucurie pe micuțul ăsta.

Toate vrăbiile

Piu, piu.... Trăiască Crăciunul.

Vântul (spulberând zăpada)

Cântă și tu micului Crăciun !...

Zăpada (cu o voce groasă)

Nu pot dar eu am să-l pudrez. Privește vârtejurile acestea subțiri de praf alb, pe care le înfășur împrejurul coșurilor și în perii de aur al micului rege... Ne cunoaștem amândoi încă de mult. Gândește-te numai că eu l-am văzut când s'a născut aci jos, în mica lui colibă.

Vântul, clopotele, coșurile. (Cântă laolaltă și din toate puterile).

— Crăciunul! Crăciunul! Trăiască Crăciunul!

Micul rege

Nu așa de tare, iubii mei, nu așa de tare. Nu trebuie să deșteptăm pe micuții noștri. E așa de bine când bucuria îți sosește în somn fără să te gândești la ea. Și acum, însoțitorii mei, porniți ca mine pe marginea acoperișurilor, avem să începem împărțirea. Numai că anul acesta mi-am luat hotărârea, să încerc un lucru. Tot ce avem mai frumos, precum jucării, Vasilachi și soldați de aur, săculețe de mătase, pline cu migdale muiate în zahăr, păpuși mari, ce sunt numai și numai de dantele, vreau ca toate, să cadă în ghetulețele cele mai sărace, în căminurile unde focul nu dogorește, în cocioabele friguroase; iar jucăriile acestea cari miros a lemn de brad să le aruncăm, pe la casele fericite, pe catifelurile de jos, pe blănille bogate.

Vrăbiile

— Foarte bine, foarte bine!... Iată o părere frumoasă.

Insoțitorii

Sa ne ierți, micule Crăciun, dar după noul tău fel de împărțire, cei săraci au să fie fericiți, pe când cei bogați vor plânge. Și, un copilăș, care plânge, nu e nici bogat, nici sărac. E un copil care plânge și e așa de trist lucrul acesta.

Crăciunul

Lăsați. Eu cunosc lucrurile astea mai bine ca voi. Micuții săraci au să se simtă tare încântați, când vor atinge jucăriile acestea frumoase și cari le par atât de atrăgătoare prin geamurile de la prăvălii, al căror lux nu adaogă nimic la prețul jucăriei sau la frumusețea lor, care îți farmecă ochii. Cei bogați vor fi tot așa de mulțumiți, dacă vor avea odată un Vasilache atârnat de capătul unei sfori, o păpușă cu arc, toate minunățiile acestea de câte treizeci de bani, cumpărate din baracele, unde piciorul lor niciodată n'a călcat.

Și-acum haideti, iată că și clopotele au sunat. Aideți dați drumul picioarelor cât puteți. Sunt atâtea case, care ne așteaptă și noaptea e așa de scurtă.

IV.

Și o mulțime de luminițe se răspândise peste oraș. Nici un colț nu rămăsese în întunec. Nici un cămin nu era uitat, de la palatele înconjugate de terase și de copaci, albi de ciucură, până la căsuțele acelea, ce adăpostesc mizeria, care par'că se proptesc una în alta, pentru ca greutatea să nu le doboare.

Și de odată pe acoperișuri se auziră sunete ușoare de clopoței, șgote nedesluite și amestecate, cari înconjură magazinele de jucării, beheituri de mielușei, gungureală de păpuși, fosnet de mătăsării bro-

date, scârțâitori, trâmbițe, tobe, uruit de cai de poștă, lovituri de biciu dela poștalioane, murmur de aripi dela morile de vânt.

Și toate acestea se mișcau, dispăreau și săriau în lungul drumurilor. Pe la casele unde nu erau copii, micul Crăciun trecea repede și fără să se'nsele, condus de însoțitorii lui; doar câte odată, în momentul când își apropia mânuțele sale încărcate de daruri de câte un coș, căminul murmură din gura lui largă. «E mort, e de geaba... Nu mai sunt ghe-tuțe, cari să aștepte în casă. Păstrează-ți jucăriile, micul meu rege. Aceasta ar face pe mama să plângă dacă le-ar vedea...»

Și timp lung, lung colindară așa micile luminițe. Deodată cântul răgușit al unui cocoș trâmbiță din zarea deslușită a ceței. O fâșie de lumină albă spintecă cerul și ca prin vis farmecele micului rege Crăciun se stinseră. Sărbătoarea acoperișurilor era sfârșită, aceia a ca-selor începea. Un sgomot dulce și melodios eșia din căminuri, odată cu fumul dela focurile aprinse din nou. Erau strigătele de bucurie, vi-sitele ce nu mai conțeneau, vocile copiilor, cari la rândul lor strigau : Crăciunul ! Crăciunul ! Trăiască Crăciunul !... În timp ce, pe acoperișu-rile lipsite de vieață, soarele răsăria, un frumos soare de iarnă, roșu și plin de farmec, își răsfața primele sale dungi de lumină, ce semănau în strălucirea vie a zăpezei unor raze de purpură, cu scânteieri de dia-mante..., roșii, albastre, verzi..., unor ciucuri de aur, căzuți din coșurile micului rege Crăciun.

* * *

(După Alfons Daudet)

Teodor I. Dumitrescu.

PRINCESA TRUFAȘĂ

Sunt ani mulți, de când domnia în împărăția Poftelor un împărat bun și blând, care avea o singură fată, cu numele Ileana.

Princesa era drăgălașă ; avea obrajii rumeni și frumoși, ochii senini și albaștri ca cerul. Ea însă nu era mulțumită cu frumusețea, cu care o înzestrase natura, ci doria să fie mai frumoasă, cu mult mai frumoasă de cât era. Măhnirea o chinuia zilnic din ce în ce mai mult, căci vedea că oglinda îi arăta cu îndărătnicie aceleași lungi coșite bălăe și aceiasi ochi dulci albaștri. Într-o zi Ileana îngândurată ieși să se plimbe prin grădină. Ea neluând în seamă pe unde merge, nici nu observă că se sfârșise de mult grădina împărătească și că înainta într-o pădure deasă și neumblată. Merse ea așa o vreme îndelungată până când îngrozită de desimea și întunericul pădurii se opri în loc și privi aiurită în jurul ei. Fiori de groază îi sguduiau trupul. În acea clipă o ciocănitoare bătea regulat în coaja putredă a unui copac, o veveriță roșcată trecu ca o săgeată printre crăcile unui alt copac și se pierdu în frunzișul lui și gândăcei sclipitori alergau prin mușchiul ce se găsea pe jos, de jur împrejur.

Unde se găsea? Nici ea singură nu știa. Parcă de când pământul e pământ nu trecuse prin locurile acelea nici un picior de om! Grija și spaima llenii creștea din ce în ce, de carece ea nici nu putea să-și dea cu gândul în ce parte să se îndrepte. Făcând câțiva pași înaintea Ileana scoase un țipăt de bucurie. Într-o poieniță zări o colibă dărăpănată, de pe al cărei coș strâmb se vedea ieșind fum, semn că se găseau oameni în acea locuință. Cu inima plină de nădejde alergă în grabă prințesa în spre colibă și bătău la ușa neprinsă în țâțâni. Imdată se auziră niște pași mărunți, scârțâind ușa se deschise și se ivi o babă bătrână, bătrână și așa de urâtă în cât Ileana se trase înapoi de spaimă. Baba sprijinită într-o cârjă înaintă șchiopătând în spre prințesă. Pe umerii babei era o broască râioasă, care privia dușmănos, cu niște ochi mari, la fata de împărat. Cu o voce aspră întrebă baba: «Ce vrei de la mine, fetișcano?»

«Am rătăcit prin pădure, mătușo, răspunse sfios fata, fii bună și spune-mi pe unde să iau ca să mă întorc la castel.»

«E departe, tare departe» răspunse rânjind bătrâna și mângâind broasca pe cap. «Vino înăuntru, prințesă, și odihnește-te puțin, după aceea te petrec eu înspre casă.»

Stăpânindu-și firea Ileana intră în colibă. În vatră ardea un foc mare și din ciauul, care atârna de un lanț d'asupra focului, se ridicau vapori deși. Ochii llenii se făceau din ce în ce mai mari de mirare; de odată zări o pisică mare, neagră, care aducea cu sânguință surcele și le așeza pe foc, servindu-se de picioarele dinainte, pe care le vâră prin văpaia focului, iar în colțul vetrii o maimuță, care se juca cu niște fructe pe care le arunca în ciauul, care clocotea pe foc.

«Te miri mult de servitorii ce-i am, fetișo?», zise râzând bătrâna. «Stai jos!» Apoi jucându-se cu cosițele llenii: «Ce păr frumos ai», zise ea cu o voce măgulitoare.

«Frumos?», răspunse «prințesa, frumos?»

— Mie nu-mi place de loc; e așa de bălai, ca grâul copt, și mie îmi place mult mai mult părul negru. Sunt grozav de mâhnită, fiindcă mie nu-mi place nici figura pe care o am!»

— «Ei! și de ce nu-ți place» întrebă bătrâna privind-o mai deaproape.

— «Pentru că e prea obicinuită!» — Aș vrea să fiu frumoasă — așa de frumoasă, să nu mă întreacă nimeni altul pe lume!

Asta e dorința mea cea mai mare.»

«Ce mi-ai da tu, dacă ți-aș îndeplini dorința?»

«Ce vrei!» zise Ileana grabnic.

«Ascultă: ai să fii frumoasă — mai frumoasă de cât gândești, mai frumoasă chiar de cât zâna zânelor. Pentru aceasta nu-ți cer nimic altceva de cât inelul, care-ți împodobește degetul, inelul acesta cu piatra de smarald.»

Trufașă prințesă se gândi câteva clipe. Inelul îl primise în dar de la nașa ei, o zână bună, care îi ursise ca inelul să-i aducă noroc atâta vreme, cât l'ar purta și nenorocul să o urmărească ori de câte ori l'ar lăsa din deget. Ileana știa bine toate acestea. Dorința însă de a fi frumoasă, era mai puternică de cât amintirile ce-i treceau prin minte.

«Fie!», — zise ea după puțină vreme.

«Bine, fetița mea», murmură bătrâna, văzând darul prețios, pe care i-l dădu Ileana, și pe care mătușa cu foarte multă băgare de seamă îl băgă în buzunar.

După aceea atinse pe fetiță, cu degetele ei subțiri ca un fus, murmurând descântece încurcate printre dinți. Vaporii din ceaun deveneau mai deși, din ce în ce mai deși; maimuța urla jalnic și parcă sbura ceva prin văzduh. Odaia par'că să învârtea coliba în jurul Ileenii. De odată fata de împărat căzu jos în nesimțire și un somn adânc și fără vise o cuprinse.

După câțeva vreme deșteptându-se Ileana se trezi în grădina împărătească sub un fag mare.

Tulburată se frecă la ochi. Cum ajunsese ea aici? Uitându-se la mână simți că-i lipsește inelul. Ileana văzu că ceea ce i-se întâmplase nu fusese vis, își dăduse inelul cu piatra fermecată pentru ca să se facă mai frumoasă de cât era.

Repede, cât o țineau picioarele, se duse în castel și se uită în oglindă; un strigăt de încântare se auzi, căci o figură frumoasă, mult mai frumoasă de cât nainte, se ivi acum în oglindă. Păr mult și negru, încârlionțat, împodobia o figură frumoasă; ochii ei mari și căprui erau însă reci și trufași. Fericită zâmbi Ileana figurii din oglindă și ieși din odaie. Incântată de ea păși cu capul sus în sala tronului, ca să se așeze la locul ei, lângă regina. Pe loc însă o opri un servitor.

«Ce vrei?» strigă ea cu mânie. «Dă-te în lături». — «Cee, băete?», întrebă regele.

Însă înainte ca să răspundă pajul, strigă prințesa ca scoasă din fire: «Uite, tată, ce obrasnic e acest servitor! Vrea să-mi închidă drumul spre tron!»

Împăratul și împărăteasa priviră la ea ca la o străină: «Cine ești tu?»

Ileana răzând cu putere zise: — «Ei! nu mai recunoașteți pe fiica voastră?»

— «Cum! vrei să zici că ești fiica noastră, Ileana?» întrebă regele încruntându-și fruntea. — «Vrei să ne prostesti? Arată inelul, pe care-l poartă mereu copilul nostru, dacă vrei să te credem.»

— «Nu-l mai am», — răspunse încet Ileana. Apoi povesti ea tuturor, ce se găseau de față, ceea ce i-se întâmplase în pădure. După ce isprăvi împăratul zise cu asprime:

«Duceți pe această mincinoasă din împărăția mea. Să n'o lăsați liberă de cât după ce veți trece de granițele împărăției mele. Prea vădite sunt minciunile ce ea le spune. Duceți-o departe, pe unde să nu găsească nici o casă omenească—luați-o de grabă de aici!»

Toate tânguiriile fetei nu folosiră la nimic. Un vânător se ridică, o luă pe șeaua calului său și plecă cu ea, departe, peste granițele împărăției. Aci vânătorul îi dădu drumul jos de pe cal și el se îndreptă spre casă fără să mai întoarcă capul înapoi.

Când Ileana se trezi singură, desfăcu cureaua de care fusese legată și începu să plângă amarnic. O ce nebună fusese în trufia ei! Nu era de cât pedeapsa meritată pe care i-o dădea părinții necunoscând înfățișarea ei cea nouă. Lacrămile îi curgeau șiroae.

De odată răsună în preajma ei o voce. După ce se uită cu băgare de seamă observă un omuleț mititel, care nu era mai mare de cât degetul arătător, și căruia o barbă albă îi acoperea pieptul.

«De ce plângi, fetițo?» — o întrebă piticul uitându-se curios la princesa care plângea.

Ileana cu vocea înăbușită de suspine, povesti piticului toată nenorocirea ei. Piticul clătină îngândurat capul câteva clipe.

«Greu lucru», zise el în sfârșit. Tu ai dat inelul cu piatra de smaragd, darul ce ți l'a dat nașa ta, puternicei zâne Titania; acum trebuie să ispășești greșeala! Eu cunosc bine pe vrăjitoarea, care te-a amăgit ea să-ți răpiască inelul; e rea, câinoasă și împrăstie în lume numai vrajbă. Doresc însă să te ajut ca să-ți capeți darul înapoi. N'o să fie lucru ușor pentru tine, trebuie să te jertfești însă pentru ca să-ți ajungi ținta.

«Fac ori și ce», strigă Ileana desnădăjduită, «numai să mă întorc iarăși la părinții mei.»

«Atunci vino după mine», zise piticul serios, îndreptându-se spre pădure.

Drumul era lung și anevoios, crăcile copacilor însângerau obrazul princesei, măracini spinoși îi zdrențuiau hainele de mătase scumpă, ea însă nu îndrăsnia să se tânguiască, ci își încordă toate puterile, ca să se tie de sprintenul și micuțul ei tovarăș. După ce meraseră ei ce meraseră deșiul începu să se mai rărească, o poiană se ivi înaintea lor. Aici se zăria o cârciumă dărâmată, numită: «Ulciorul din poiană». La intrarea lor apărură de după sobă o femeie urâtă și vâjnoasă, uitându-se pieziș la oaspeții cei ciudați.

«Coană cârciumăriță», zise piticul, — «îți aduc o servitoare, iat-o!... E dornică de ori ce muncă, să aibi însă răbdare cu ea, până va învăța rostul treburilor!»

Bătrâna cercetă, cu ochi pătrunzători, înfățișarea Ilenei. «Ești harnică, fetișcană? Aici e mult de lucru și cu o leneșă n'am ce face», zise ea răstit. «Vino cu mine la grajd!»

Ingrozită de vorbele bătrânei prințesa se uită după tovarășul ei; el însă dispăruse. Parcă l'ar fi înghițit pământul! Vremuri grele începu pentru neîncercata Ileană! Bătrâna răutăcioasă o scula de la cel dântăiu cântat al cocoșului și o mâna cu vorbe aspre și cu lovituri la muncă prin ogradă, prin casă sau pe la câmp, dându-i pâne neagră și uscată să-și potolească fomea mistuitoare.

Ah, și ce se făcea cu frumusețea ei? Arșița soarelui îi înegri fața și mânilor; gerul strașnic i-le înroși și le înăspri, părul-i bogat, pe care nu putea să-l îngrijească destul, îi atârna în lațe încurcate în jurul capului și ochii îi erau roșii și tulburi de mult plânset. Ileana pătimi foarte mult din cauza trufiei ei!

Trecu un an de când era în serviciul cârciumăresei. Era intro zi des de dimineață. Ileana se dusesse pe livadă să strângă frunze pentru capre, dar simțind că o trage cineva de rochie se întoarse și zări, ieșit ca din pământ, lângă ea pe piticul de odinioară.

«Ei, prinseso, îți merge bine cu munca», zise el voios, «cum îți place?»

«Ah — strigă Ileana mâhnită —, cu cât drag aş munci, numai să pot

să mă întorc iarăși la părinții mei! Cum n'ași mai întreba de frumusețe și găteală!»

Omușorul nostru scutură din cap zicând: «Ei princeso, fiind că ai gânduri mai bune de cât acum un an, vreau să te ajut. Am descoperit locul unde a ascuns vrăjitoarea inelul tău. Vino, să-ți arăt!»

Tremurând de bucurie, Ileana întovărăși pe pitic. Acesta păși voinicește până în fața unui bolovan mare, unde se opri zicând: «Sub piatra aceasta se găsește o broască mare, care păzește darul prețios. Am pândit de două ori, la lună plină, pe vrăjitoare, pe când dădea de mâncare broaștei și am prins vorbele pe care le zicea.

Rostogolește piatra, atinge broasca de trei ori pe spate și spune:

«Broască, care păzești inelul, fie-ți milă de căința mea, dormi, dormi netulburată, ca să-mi iau ce mi se cuvine.»

Ileana se puse la lucru. Când dădu stânca de o parte, zări în fund, broasca aceea verde, pe care o zărise în coliba din pădure, pe umărul vrăjitoarei. Broasca, cu ochi mari holbați, era gata s'o împröște cu otravă. Cu toate că Ileana era cuprinsă de scârbă, de priveliștea ce avea înaintea ochilor, ea lovi dihania pe spatele-i umed, rece și scârbos zicând încet descântecul ce-l învățase de la pitic. Inima-i bătea cu atâta putere, în cât Ileana îi auzia sgomotul. D'abia pronunță ultimul cuvânt și broasca închise ochii și adormi ca un buștean. Ileana o dădu la o parte cu multă băgare de seamă și scoase un țipăt de bucurie, căci în fața ei se găsia, învelit cu grije în mușchi, prețiosul ei dar de la nașa ei, inelul cu piatră de smarald, pe care îl plânsese vreme atât de îndelungată. Il luă în grabă, așeză broasca iarăși la locul ei, o acoperi cu piatra și ca nebună de bucurie își vârî inelul pe deget. Acum i se părea că o perdea i se lua după ochi; simțea că părul ei țepăn și gros se face iarăși moale și neted; în locul sdrențelor, hainele de odinioară, pe care le purtase cu un an mai în urmă, în ziua aceea nenorocită, îi acopereau iarăși trupul și puteri nouă străbăteau din nou corpul ei istovit de atâta muncă. Nu-i venea să creadă ochilor, când își vedea și își simțea mâinile iarăși moi și albe ca odinioară; sau când își pipăia părul, care-i atârna iarăși în două cosițe lungi și bălae. Plină de recunoștință se întoarse spre pitic ca să-i mulțumească, el însă se făcuse nevăzut.

Ce lume o înconjura? Aceste priveliști le cunoștea! Colo sus începe grădina castelului; turnurile castelului părintesc se zăresc sclipitoare printre copaci. Par'că ar fi avut aripi la picioare, așa alerga de cu grabă înspre locuința părinților ei doriți.

* * *

În castel, domnia peste tot neorânduială și jale, fiindcă nu se putea da de urma fetei împăratului. Oameni fuseseră trimiși în toată împărăția ca să caute odorul împărătesc, toți însă se întorceau desnădăduiți. În ziua izbăvirii fiicii de împărat, împăratul și împărăteasa stăteau împreună tăinuind de fiica lor pierdută. Deodată se stârni în palat un sgomot asurzitor, ușa se deschise și cu un țipăt de bucurie pătrunse în sala tronului princesa pierdută și se aruncă în brațele fericitei împărătese.

Ileana după ce răspunse la toate întrebările și povesti totul cu deamănuntul își rezimă capul de umărul mamei sale și zise: «Mamă dragă, de azi înainte vei avea o față mai bună. Trufia și nesocotința mi-au ieșit din cap—eu sunt fericită că mi s'au întâmplat atâtea nenorociri. Acum nu mai doresc nimic! Pedepsa mi-a fost aspră, lecuitoare însă! De s'ar mai încerca să mă cuprindă trufia, îi voi arăta inelul. Vei vedea, mamă dragă, ce modestă voi fi.»

După ce prințesa mântui de povestit, împăratul trimese pe toți apozii lui ca să prinză pe vrăjitoare. După îndelungate și zadarnice cercetări ei se întoarseră acasă, de oarece nu găsiră în pădure nici o colibă și nici o babă. Ileana le știa bine toate acestea, se feri însă să le destăinuiască.

(Erna Peickert Graefinghoff)

Elena Iosif

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

Într-o zi îmi propuse să'mi vândă întreaga lui întreprindere. Era mare suma ce cerea, dar era mică față de valoarea întreprinderii. Capitalul meu, primele ce căpătasem și pe care le economisiseam, acoperea o bună parte din suma cerută. Restul rămânea plasat cu dobândă la mine și trebuia să i-l plătesc în rate hotărâte.

Toate ofertele lui Harrington arătau cât era de desinteresat și cât de mult mă iubia. Lucrul se făcu de grabă și bravul Harrington se despărți de mine, spre a se reîntoarce în țara părinților săi și a-și căuta acolo un loc de odihnă. Mi veni greu la despărțire, pentru mine fu și mai dureros lucru, căci pierdeam în el un prieten bun ca un tată. Pentru lucrători fu o zi de jale, ca și cum tatăl s'ar fi despărțit de copii lui.

Și acum... eu, care venisem aici fugăr, sărman și suferind, eram stăpânul unei întreprinderi mari și înfloritoare. Eram prieten cu toți căpitani de vapor și afacerile mele se desvoltau tot mai mult. Despre căpitanul Ball, auzisem mai de mult că, după ce plecase din Calcutta, îl lovise damblaua, când se îmbătase odată tun pe corabie și și pierduse mințile. Comandantul îi luase locul și condusesse cu bine corabia în Anglia, unde «Cetatea Londrei» fu desființată, fiind veche și stricată în așa mod, că nu mai putea fi trimisă pe mare.

Eu unul continuai afacerile cu tot mai mare zel, pe când Harrington îmi promisese să facă tot ce-i va sta în putință, spre a'mi procura știri de la dragii mei părinți. Era mare drumul până la India, e drept, și mersul cu corabia dura mult. Veștile din Londra ne sosiau numai după luni de zile.

Aflai astfel abia după un an de revoluția de la 1848 și de încetarea regulamentului organic. Acum scrisesei acasă plin de nădejde.

Dacă părinții mei trăiau încă, voi primi desigur vești dela ei. Nu

vă pot descrie încordarea, dorul și neliniștea mea în vremea asta. Număram zilele până va fi cu putință să primesc vr'un semn de viață dela ei. Mă hotărâsem foarte serios : dacă mai trăiau, nimic pe lume nu m'ar fi putut reține în India ; dacă D-zeu îi va fi chemat la sine, atunci Europa nu mai avea nimic care să mă atragă ; atunci voi rămâne și voi muri în India. De ocamdată mă agățai de un pai ca un naufragiat. Nu mi venea să cred că ar fi murit ; voiam să cred că mai trăiau, că i voi revedea și că voi putea înveseli ultimele lor zile și—când Domnul va voi—să le închid ochii, primind binecuvântarea lor.

Era o seară splendidă. Aveam invitați la mine mai mulți prieteni din Calcutta și între ei pe Dawison, cel mai bogat om din acel oraș, care putea scoate din casă—la orice moment—sume enorme. El cunoștea bine toată starea mea, căci prin el expediam lui Harrington sumele ce i datoram la datele fixate și știa că mai aveam de plătit o singură rată.

În decursul conversației mă întrebă, dacă am de gând să rămân în India, căci auzise că noi românii ținem la țara noastră, ca elvețianii la munții lor, așa că mai curând ori mai târziu ne apucă dorul de țară, cu o putere, căreia nu ne putem împotrivi.

Tocmai în acel moment veni la spatele meu bătrânul și credinciosul meu mahmidor și mi întinse o scrisoare. Îmi aruncai ochii pe adresă și recunosci scrisoarea țapănă, greoaie, dar citeașă a tatii !

«Tata mai trăește !» strigai eu plin de bucurie, încât toți se uitară mirați la mine, Din ochi îmi curgeau lacrimi, dar erau lacrimi de bucurie !

Deschisei plicul. Da, tata trăia, trăia și mama, draga mea mamă, trăia și unchiul-Vasile, săracul, care mi trimetea salutări, spunându-mi că era fericit că a trăit să vadă pe Ruși goniți iar din țară.

Tata-mi scria că mă crezuseră mort de mult, ne mai primind vești de la mine ; dar că mi pot închipui fericirea lor, când au primit în fine o scrisoare și au văzut că mai trăesc ; că nu mai au de cât o rugămintă, o singură speranță, să mă întorc în țară, să fiu sprijinul și bucuria bătrâneților lor.

Tata eșise de mult la pensie. Ah ! cât de rău trebuie să fi trăit ei, pe când eu înotam în belșug ! Scrisoarea sfârșia : «Vin de grabă ; căci zilele noastre sunt numărate. D-zeu să te apere și să te aducă fericit aici, unde te așteaptă părinții tăi iubitori !»

Toți în jurul meu tăceau, după ce sfârșii de citit scrisoarea, îmi împreunai mânele într'o rugă de mulțumire mută și fierbinte. «Bag de seamă și înțeleg», zise Dawison. «De acum s'a sfârșit. Plecați ! Mă ofer ca cumpărător al întreprinderii D-voastră. O să i pară bine lui fiu-meu cel mare. Spuneți serios, primiți ?»

«În adevăr !» strigai eu, «așa mi-e în gând !»

«Bine», adăogă bătrânul Dawison. «Atunci când voiți, puteți să mi spuneți condițiile D-voastră. Cred că nu vă grăbiți așa de mult».

((Va urma))

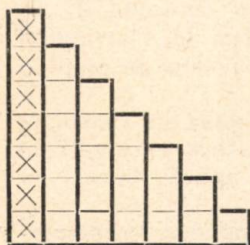
Aurelia V. Cochinescu

De deslegat

Problemă. Trei robinete servesc să umple un basin. Al 4-lea îl golește. Întâiul, dacă ar fi deschis singur, ar umple basinul în $4\frac{1}{2}$ ore, al doilea în $5\frac{1}{2}$ și al treilea în 8 ore. Al 4-lea l'ar goli în $5\frac{1}{2}$ ore. Dacă se lasă cele patru robinete deschise, în cât timp s'ar umple basinul?

Michail A. Popescu Osica.

Aritmogrif

Consonantă
Pronume
Pom
Obiect la vie
Imperiu în Europa
Popor din Europa
Nume de om

Literile cu x, dau, de sus în jos, numele unui oraș sfânt din India.

Mih. A. Popescu.

DESLEGĂRI

Problema I. de la pag. 280. Unul are 18 ani, al doilea 14 ani, diferența câte 4 ani.

Problema II. dela pag. 280. Numărul este 210.

Problema III. Numerii sunt 64 și 14 (Numerii fac în total 78, nu 17 cum din greșală s'a tipărit).

Cuvântul rombic dela pag. 280 este :

v
f a g
f a n a r
v a n i l i e
g a l o n
r i n
e

Aritmogriful dela pag. 280 este :

Curmal, Otranto, Notar, Sultana, Turcia, Ardeal, Nicobare, Țuică, Amalia.

Au deslegat problema I și II. *Ioan M. Aprihăneanu* ; Aritmogriful. *I. M. Aprihăneanu și Gh. Brănescu.*

Poșta Redacției

Rugăm pe abonații ce au întârziat cu abonamentul să ni-l trimită de urgență.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al şaptelea an al existenţei sale.

Tot ce priveşte abonamentele, corespondenţa, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacţiei Amicului Tinerimei, Bucureşti Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcţiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toţi iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru şcolar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară şi pe înţelesul tuturor.

Manuserisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuserisele se trimit prin poştă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «manuscris». Ele costă în lăuntruul Ţării Româneşti 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte ţări locuite de Români precum şi din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plăteşte deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacţia AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete şi legate, anii II, III şi IV cu Lei 4 ; anii V şi VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiţi revista voastră cât puteţi mai mult !

Păstraţi numerele spre a le lega la sfârşitul anului

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând ÎN ATELIERUL „PĂPUȘA”

Părinții și copii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

CLINICĂ DE PĂPUȘI

— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

IMPULSUL TINERETULUI

Director I. MOISIL

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

*** CULTURA ***
 MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,
 *** MUNCA ***

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA
 D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România Lei 5
 Afară de România . . . Coroane 5

MICUL MARINAR

— Copile, tu ce vrei să te faci? Privește, fiecare dintre noi să ocupă cu ceva,—cam astfel vorbi bătrânul Iosif nepotului său Victor.

— De, știu eu unchiule,—răspunse băiatul clipind șiret din ochi,—vreau să mă fac marinar. Eugen mă iea cu el în Anglia și când voi fi mare voi călători pretutindeni pe pământ și voi aduce cu mine tot felul de animale, și bogății încă necunoscute nouă.

— Ei, ei,—zise bătrânul, dând din cap gânditor,—te-ai gândit rău copile și sper, că dorința asta, care ți-a mușcat inima, nu va fi de cât o simplă glumă.

— Lasă, unchiule, fii pe pace, de felul meu nu sunt fricos și când voi fi mare de va'ndrăsnii să se apropie cineva cu gânduri rele de mine, voi ști să mă apăr, căci și eu voi avea un cuțit ca al lui Eugen.

— Numai ceea ce spun părinții trebuiește ascultat, ca singurul lor copil să se facă marinar?

— Unchiule, zici de mama? Ea nu vrea, din potrivă, când voi fi ca Eugen voiește să fiu negustor.

— Și tatăl?

— Ah, tata zice: «Ești încă mic, trebuie să te joci și când vei fi mare vom vedea. Bun să fie Dumnezeu».

— Procedează rău! Peste câteva zile e Crăciunul. Ai scris vr'un bilet lui Moș Crăciun spunându-i ce dorești?

— Nu, fiindcă nu știu să scriu încă, dar cu toate astea aș dori o bluză, o pereche de pantaloni de culoarea untdelemnului, o corabie, un telescop, o busolă și o șapcă de marinar.

— Ah, la ce te gândești! Asemenea dorințe nici nu sunt băgate în seamă la pomul de Crăciun. Dar eu am cerut altceva de la bătrânul Moș Crăciun.

— Iubite unchiule, te rog spune-mi ce-ai cerut?

— Ghicește! și pe buzele bătrânului încercat de nevoi flutură un su-râș șiret.

— O cutie cu lemnuțe de jucat?

— Nu!

— O corabie!

— Nu!

— O cutie cu unelte de lucrat?

— Nu!

— Spune-mi, te rog unchiule, vezi, că nu pot ghici și mor de ne-răbdare.

— Soldați!

— Soldați de marină? căci ceilalți n'au corăbii.

— Acum nu mai întreba nimic, în seara de ajun voi fi iar lângă tine și pe lângă o nuia îți voi aduce diferite daruri, cum se cuvine unui nepot drăguț ca tine.

— Nuia? Pentru ce unchiule?

— Trebuie și ea, nepotul meu; căci cine vrea să fie fericit la bătrânețe trebuie să simță în tinerețe pișcăturile ei.

— Unchiule, nu vreau, mă supun și fără ea, să ști, dacă mi dăruiești vr'o nuia nu mi trebuiesc nici celelalte daruri!

— Ean, uite! Tu ești un adevărat ștregar? Să poruncești bătrânului tău unchiu? Vorbește! Ce-ai amuțit? Se cuvine să vorbească astfel un copil? Nu este asta o necuviință? zise unchiul cu o asprime prefăcută.

Victor tăcu, încruntă sprâncenele și pe fața lui citeai ceea ce se petrecea în suflet. După un moment ridică capul, ochii îi luciră de veselie și alergă sglobiu înaintea unchiului său zicându-i:

— Unchiule să nu fii rău!

Unchiul, care-l iubea foarte mult, îl luă pe genuchii său și-l sărută pe amândoi obrazii.

— Nu știi că copii trebuiesc să fie ascultători față de cei bătrâni? Cine-i îndărătnic ca tine, de acela va fi rău în viață.

— Unchiule, vreau să fiu bun, însă fără nici o nuia;— și încolăcindu-și cu gingașie brațele după gâtul bătrânului său unchiu, Victor îl sărută de mai multe ori pe obrazi.

— În curând Victor fu dat la școală și acolo învăță foarte repede să scrie, să citească și să socotească. În orele libere, da fuga în port, se urca pe vr'o corabie, se'npretinea foarte repede cu marinarii și le da ajutor acolo, unde se simțea nevoie. Nu de puține ori venia acasă negru ca un arap. Intr'una din zile lui Eugen îi căzu în apă o pânză

de corabie, Victor sări în apă și o scoase. Când mama sa îi făcu observație el răspunse cu ndrăzneală:

— Ah, asta nu-i nimic. Pot să înot și hainile mi se usucă iarăși, dar Eugen trebuia să aibă pânza. Mi-a dat o cafea neagră, îndulcită cu sirop. Privește-mă mamă, sunt acelaș ca mai 'nainte și nu'mi lipsește nimic.

Cam astfel vorbind sărută pe mamă-sa și alergă să-și facă temele, căci pe a doua zi avea de învățat un capitol întreg, pe de rost, dintr'o poezie, și lucrările marinarilor, oricât de grele ar fi fost ele, i s'ar fi părut mult mai ușoare decât să învețe această poezie. Ori cine l'ar fi văzut învățând s'ar fi stricat de răs. Puse cartea'n față, coatele și-le sprijini pe masă, își astupă urechile și cu'n glas tare, începu să citească și să recitească poezia de vr'o zece ori, apoi când crezu, c'o știe destul de bine, închise cartea, o puse sub căpătăiu și s'apucă să învețe cosmografia și geografia. Cât stătu la școală nu făcu cine știe ce ispravă mare, căci totdeauna se gândea, că soarta l'a hotărât să fie marinar. Toate muștrările și amenințările, atât din partea părinților, cât și a bătrânului unchiu, rămaseră fără valoare în fața lui.

— Vreau să fiu marinar și să cunosc lumea, — își zicea adesea cu o voință de fer.

Odată tatăl său îi zise:

— Tu nu cunoști pericolele, lipsa de hrană și munca cea grea, te gândești numai la țări străine, la frumuseți, și bogății închipuite, dar n'ai nici o idee de lupta pentru existență, nu-ți poți închipui câți marinari curagioși nu și-au găsit moartea'n valurile înfricoșătoare ale oceanului sau câți părinți nu plâng soarta copiilor lor înghițiți de uriașul întăritat.

Tată, ori cât de primejdios ar fi, vreau să'nvăț și să cunosc totul. Eugen zice: «Dacă cumva bântue furtuna, bunul Dumnezeu e între noi, dacă-l rugăm, ne ajută și atunci suntem scăpați.

— Negreșit, vei fi un tânăr curajos, vei asculta sfaturile părinților și le vei face bucurie atât lor, cât și bătrânului Iosif, zise tatăl mângâindu-l.

— O, iubite tată voi fi curajos, voi înfrunta toate nevoile, dă-mi voie numai să fiu marinar și voi deveni un căpitan de corabie înțelept, zise tânărul aruncându-se de gâtul tatălui său.

Tăcu un moment, apoi urmă mai vesel:

— Voi avea o corabie, vă voi lua, pe tine și pe scumpa mea mamă, și vă voi purta în țările cele mai frumoase de pe pământ. Veți merge oane cu mine?

Văzând, că cu Victor nu e de șagă, atât părinții cât și bătrânul Iosif puseră la cale să-l bage într'un pension în *Hamburg*. Victor îngălbeni auzind, că peste puțină vreme o să părăsească micul său oraș natal, pe părinți și pe amici lui și mergând în port și spunându-le această veste, ei îl asigurară c'a avut noroc, că portul *Hamburg* este unul din cele mai frumoase porturi din lume.

Patru ani cât stătu în pension depuse o sîrguință ne mai pomenită, învăță cu dragoste și trageră de iaimă totul, în decesebi limbă străină. Adesea, când avea liber, se ducea în portul Hamburgului care acum devenise al doilea oraș al său, unde făcu cunoștință cu un bătrân căpitan englez,

care-i făgădui să-l ia pe corabia lui. Rămânând credincios dorinței lui, părinții nu făcură altceva decât să-l binecuvinteze în prima lui călătorie ce o întreprindea pe bordul corăbiei englezului.

La 16 Aprilie trebuia să se îmbarce pe corabia «Neptun», condusă de căpitanul englez. Momentul despărțirii fu înduieșetor. Când crezu, că nu-l observă nimeni își șterse lacrimile, ce amenințau să izbucnească din frumoși să-i ochii negrii. Încă o sărutare și încă alte și'n fine se sui pe bord și pentru prima oară petrecu noaptea pe corabie, după cum dorise d'atâta timp. În locul frumosului pat din dormitorul pensionului, fu nevoit să se culce într'o cabină strâmtă și murdară și pentru întâia oară'n viața lui simți greutatea muncii de marinar. A doua zi după mai multe ore de lucru cu mâinile sgâriate, cu sângele clocotind, scrâșni din dinți, dar nu zise nimic altceva.

— Copile, ce faci acolo? Ce al pe mâni? îl întrebă unchiul său, care se îmbarcase și el pe aceeași corabie însoțindu-l până la un port apropiat.

— O, nimic unchiule, n'am nimic.

S'opri și privi mirat cum voinicul Victor muncia fără preget. Cunoscut de toți căpitanii de pe vapoarele ce stau ancorate în *Hamburg*, bătrânul unchiu vorbi multă vreme cu căpitanul corăbiei «Neptun», despre nepotul său, «micul marinar».

În fine Victor fu îmbrăcat în costumul de marinar, atât de dorit de el, merșeră în sufragerie, unde cinară, apoi în sala de muzică spre a asculta concertul.

La'nțrebarea unchiului său, dacă munca este grea, micul marinar răspunse oftând încet:

— Orice la'nceput e greu, unchiule, dar asta nu mă sperie.

— Asta mă bucură, copilul meu, și uite îți dăruiesc acest ceasornic ca amintire din prima ta călătorie. Ține totdeauna la cinste și iubește adevărul și dreptatea.

Doi ani în urmă corabia englezului ancora în *Hamburg* și Victor debarcă iarăși pe pământul patriei sale. Din micul și plăpândul d'altă dată devenise un flăcău voinic și chipeș. Privirea îi era serioasă, culoarea feței închisă și mușchii ca de fer. Din prima călătorie a cunoscut lipsă de hrană, pericolele și osteneala, dar în schimb a văzut frumuseți și bogății de nedescris.

Se miră văzând întinsul Ocean albastru și'nțăiul popas îl făcură debarcând în portul Rio-de-Janeiro, pentru schimb de mărfuri. Plecă însoțit de ceilalți marinari să viziteze împrejurimile portului. Natura le oferi o țară ca din povești. Păduri întinse cu tot felul de animale și tot felul de arbori. Ar fi fost fericit dacă ar fi fost și iubirii lui părinți cu dânsul să vadă și ei acele frumuseți ale naturei. Curios pătrunse mai în inima pădurei, în căutare de scoici, și d'odată se pomeni în mijlocul unei poeni. Pe unul din arborii ce'nconjura poiana se cățăraseră o maimuță, care cum se ivi Victor, îi sări 'nainte examinându-l cu priviri pătrunzătoare. Se plecă și voi să mângâie animalul, dar maimuța îi sări pe umăr și'l apucă de păr. Abia putu fi liberat de camarazii lui, care făcură mare haz d'această întâmplare, căci singur se lăudase o leacă mai 'nainte, că va prinde și va dresa în-

tâia maimuță ce'i va eși în cale. Chiar căpitanul răsese, auzind despre ce e vorba, și îi spusese mângâindu-l, că și alți oameni au avut acelaș noroc ca și el și c'acum trebuie să se păzească, de oare ce se află în patria maimuțelor.

Ocupați cu alte afaceri pățania cu maimuța fu în curând uitată. Corabia plecă mai departe spre Capricorn, unde domnește un frig teribil. Cu toate că era bine îmbrăcat, cu două cămași de lână, totuși se închise în cabina sa dârdâind de frig. Unul din camarazi îi dete un pahar de grog (băutura marinarilor), să-l mai încălzească. Așipind i se păru, că se află iar în patria lui, lângă scumpii săi părinți. Plecară. În curând ajunseră în Noua Seelandă, unde făcură un comerț de schimb foarte însemnat. Câteva zile'n urmă s'aflau în insulele vulcanice și nisoase ale Samoiei, de unde Victor luă trei coralieri albi, foarte frumoși și stele de mare foarte ciudate.

Debarcând în portul Honolulu, unde era o căldură năbușitoare și nici o adiere nu răcorea aerul arzător. Bieții locuitori ai acestor țări și marinarii se mai răcoreau cu nuci de cocos. Nici o picătură de apă, căci cele câteva râuri ce străbăteau acest ținut, secaseră din cauza căldurei celei grozave. La acestea se mai adăogară și frigurile, de care sufereau locuitorii acestei țări. De această boală fu lovit și Victor. În dureri, sârmanul tânăr se svârcolea, trântit pe o rogojină. Buzele și gâttele lui erau uscate, cerea apă, dar nimeni n'avea de unde să-i dea. Tutulor li se dete voie să meargă să viziteze orașul până chiar și oamenilor, care erau însărcinați cu paza corăbiei. Singur Victor zăcea fără nici un ajutor, căci nimeni nu știa ce să-i dea. De o dată ochii i se'mpainjiniră, temperatura i se ridică și în aiureala lui se lupta cu un rechin, pe care în zadar se căznea să-l isbească cu cangea. Munci atât de greu împotriva dușmanului său încât căzu cu sgomot din pat. Din fericire fu auzit și i veni repede ajutor. Il duseră pe punte și cu o limonadă bine venită îi potoliră setea, iar vântul cel rece al nopței îi răcori fruntea și nctul cu nctul Victor se liniști.

Sease zile în urmă, Victor restabilit pe deplin eși, să viziteze și el orașul, se preumblă pe străzile lui strâmte și ajunse în mijlocul lui unde se ținea târgul. Acolo erau bătrânii, femeii și copiii, care vindeau fel de fel de lucruri din ținuturile lor, înșirate pe lângă porțile caselor. Victor se plimbă mult timp prin piață și după vr'o jumătate de oră se întoarse pe corabie aducând cu el un covor, trei pături, două sfeșnice și multe alte lucruri pe care le căpătase în schimbul a câțiva bani, câteva pachete de tutun și alte mărunțișuri.

Când totul fu gata se dete semnalul de plecare și «Neptun» încărcat cu proviziuni și tot felul de lucruri eși din port pe un timp frumos, suflând un vânt favorabil cum nu mai avusese până acum, dar peste noapte se iscă o furtună. Corabia sălta ca un fulg pe talazurile uriașe și ordinele căpitanului nu puteau fi auzite din pricina sgomotului și a urletului oceanului. Sus nori groși acoperiau cerul, jos un iad înfricoșător. Pentru'un moment se crezură pierduți. Catarul prorei și alte două catarte mici fură sfărâmate, abia cârma mai rămăsese.

Victor se gândi la vorbele tatălui său, că mai toți marinarii își găsesc moartea în valurile oceanului. Îl trecură fiori și broboane de sudoare se iviră la rădăcina părului. Văzând că orice cercare de scăpare este zadarnică, toți, la glasul căpitanului, s'aruncară în genunchi pe puntea corăbiei și așteptară moartea, rugând pe Dumnezeu să le primească sufletele. Ca prin farmec însă furtuna se potoli în curând, norii se împrăștiară și luna din înălțimile cerului începu earăși a'și trimite razele sale aurii asupra corăbii. Răsuflară ușurați, căci scăpaseră ca prin minune de un mare pericol și dorul de viață se ivise iarăși în inimele acelora, care cu câteva minute mai înainte se pregătiseră de moarte. Scăpați, ridicară către cel A tot Puternic rugăciuni de mulțumire. Stricăciunile suferite fură reparate în portul cel mai apropiat și nu mult timp în urmă ajunseseră în Hamburg. Li se plătiră și fie care plecară spre casele lor, numai Victor rugă pe căpitan să'l ia și pe el în viitoarea călătorie spre China. Căpitanul primi și în curând se aruncă în brațele părinților, ce erau fericiți, că-l aveau iarăși printre dânsi.

Șase săptămâni în urmă Victor se'nbarcă pentru a'ntreprinde a doua călătorie.

(W. Storm)

D. D. Tomescu.

RABBI IOSUAH ȘI PRINȚESA

Rabbi Iosuah, fiul lui Chananyah, era dintre aceia cari sunt mai frumoși la duh, de cât la trup. Era așa de negru, încât oamenii îi ziceau feraru și speriau cu el copiii. El însă era învățat și înțelept și poporul îl iubea și'l cinstea chiar și împăratul Traian punea mare preț pe înțelepciunea lui. Într'una din zile, când se afla la curte, fata împăratului începu să'și bată joc de urâciunea lui.

«Rabbi — zise ea, de unde vine că o înțelepciune, așa de mare, se ascunde într'un vas așa de urât? Josuah îi răspunse punându-i întrebarea:

«Spune-mi în ce fel de vase păstrează tatăl tău vinurile?»

«În cari altele, de cât în vase de pământ».

«O, răspunse Rabbi, asta o fac și oamenii cei de rând. Vinul împăratului ar trebui de bună seamă, să se păstreze în vase mai bune».

Fata împăratului gândea, că el vorbește în serios, și porunci, ca o parte din vin să se pună în vase de aur și argint. Nu mult după aceea însă ea gustă din vin și'l găsi răsuflat și acru.

«Josuah, zise ea atunci către el, ce sfat minunat mi-ai dat? Știi că s'a stricat vinul în vasele de aur și de argint?»

«Iată, răspunse înțeleptul, din aceasta ai învățat că vinul se păstrează mai bine în vase mai de rând. Tot așa este și cu înțelepciunea».

«Dar eu știu că sunt mulți oameni înțelepți și frumoși la făptură».

«Asta este adevărat, răspunse Rabbi. Dar foarte probabil, că ar fi fost și mai mari oameni, dacă ar fi fost mai puțin frumoși.»

Prin aceasta a voit să zică că frumusețea de obicei are tovarășă mândria, iar aceasta, după cum prea bine se știe, nu duce pe oameni la înțelepciune.

MEȘTERUL CIOCĂNITOR

Veseli și discutând, Margareta și Ionel mergeau printr'o pădure deasă și liniștită. Deodată băeatul se opri și aținti privirea în sus printre copacii groșii cu crengile lor întinse.

— Uită-te — strigă râzând către sora sa — aici trebuie să-și aibe ciocănitoarea cuibul.

Curioasă, Margareta aruncă de asemenea ochii în sus.

— Așa? — zise ea mișcată — și ce vrei tu cu asta?

— Ia vezi că pe jos sunt ășchii. Mâne o să mă sui după pușori; Ah! ei sunt așa de plăcuți și buni de joc!

— O! strigă Margareta, și ochii îi strălucea de supărare.

— O, tu băiat rău ce ești, asta nu-i frumos din partea ta!

Ionel băgă mâna în buzunar și flueră foarte mulțumit de sine. Margareta însă se întoarse de la el cu scârbă și plecă mai departe, iar după ea plecă încet și Ionel cel nebunatic.

«Cioc, cioc, cioc cioc» — scobea în acel timp meșterul ciocănitor mai departe. El era zidarul paserilor și tocmai avea mult de lucru. Convorbirea copiilor nu-l turbură câtuși de puțin, dar totuși ochii lui strălucitori priveau cu necaz la nebunul de băiat.

Tocmai sbură și un pițigoi mic pe o cracă din apropiere.

— Salutare verișoare! strigă vesel ciocănitorul, ridicând capul cu mândrie.

— În fine bine că te văz odată. Ce se mai aude pe la voi? ce mai e nou?

— Nu e tocmai bine! — răspunse cu întristare pițigoiul. Suntem prea mulți, iar cuibul strimpt. Caut locuință, dar nici una nu-mi place, toate sunt prea mici. Ah! cât sunt de obosit și mort de foame!

— Ei, poate că pot eu să vă ajut într'un fel? — îl mângâie bunul meșter. Ia uită-te, aici e o casă; tocmai o isprăvisem. Nu este ea comodă și solidă? Unde mai pui că e și foarte călduroasă.

Pițigoiul se uită în deschizătură, pătrunzând cu privirea până în fund.

— Adevărat — strigă vesel — locuința e foarte frumoasă! Tocmai încăpătoare pentru mine. Chiar azi mă voi muta. Așa o casă încăpătoare n'am avut nici odată. Chiar D-ta, domnule maister, faci toate casele? adăogă pițigoiul cu mirare. — Cine te-a învățat toate acestea?

— Asta e asta! — răspunse răzând ciocănitoarea scuturându-și haira peștriță. Singur bunul D-zeu a fost învățătorul meu. El mi-a dat asemenea și sculele trebuincioase.

— Trebuie să-mi-le arăți și mie — adăogă pițigoiul.

— Cu cea mai mare plăcere — răspunse surâzând meșterul. Uită-te, ciocul meu tare și drept, este cea mai frumoasă și cea mai bună secure, cu care pot găuri și scobi, cât îmi place de afund și până unde nu poate ajunge nimeni. Limba ascuțită mi-a dat'o iubitul D-zeu pentru a fluera. Și ce scaun bun am!

Privește numai la coada mea; este așa de tare și de comodă că pot foarte plăcut șede pe ea, când lucrez. Dar adevărat, verișoare, întrerupe ciocănitoarea — ți-este foame? așteaptă un moment!

După aceste cuvinte băgă ciocul într'o gaură, de unde scoase cu ușurință câte-va insecte.

— Dar cum știi să prinzi așa de bine aceste mici insecte pentru hrană? Zise pițigoiul mâncând cu poftă.

— Dacă ai ști ce stricăciune fac ele pomilor celor mai frumoși! Vezi deci, că fac un bine stărpindu-le — adăogă ciocănitoarea.

— Așa e, adevărat — zise pițigoiul. În fine, rămâi sănătos meștere și ți mulțumesc din inimă pentru tot ce mi-ai dat.

— Așteaptă căci merg și eu, numai trebuie să ascund așchiile ce se află jos pe iarbă.

— Ei, lasă asta! zise pițigoiul asta nu mă împiedecă întru nimic!

— Adevărat — răspunse ciocănitoarea — dar ștregarul de loan poate să dea de cuib mâne.

Cu mare băgare de seamă adună așchiile și le puse sub alt pom, așa că nici una n'a mai rămas sub măr și nimic nu trăda că sub acel pom a lucrat ciocănitoarea.

— Așa, băețasuș meu, acum poți să cauți pușori cât poțestești, — zise cu mulțumire înțeleapta pasăre, isprăvindu-și lucrul.

Când, spre seară, stătea pe cuib vorbind cu ai săi despre timp și despre copii, sosi fratele ciocănitoarei în vizită.

— Cum mai mergeți cu sănătatea? — întrebă vesel apropiindu-se și luând loc fără multă ceremonie lângă ceialalți.

— Mulțumim, bine! — i se răspunse.

— Dar nu s'a întors încă micul nostru? întrebă fratele nou venit. Nu l'am văzut de o jumătate de an.

— Iată că sosește și el! — i-se aude glasul — Salutare!

Ciocănitul peștriț, cel mai tânăr dintre cei trei frați, s'a lăsat lângă ei. Era el din cea mai fragedă copilărie băeat neascultător și foarte des

supăra pe mamă-sa. Veşnic sbura, alerga, şi de câte ori nu s'a întors acasă cu haina ruptă. Trebuea deci mama să-l cârpească mereu. Nu era deci de loc curios, că micul pistrui arata aşa de trenţăros.

Mama ciocănitoare a intrat în năuntru spre a pregăti copilaşii pentru dormit. Fraţi în timpul acesta vorbiau despre fel de fel de noutăţi şi de lecţiile ce aveau de făcut. După ce au terminat zicându-şi fie-care noapte bună s'au împărţit pe la cuiburile lor.

În pădure domnea liniştea; numai bufniţa alerga cu strigătul ei hrăpăit, bătând din aripi, prin întuneric. Ea era straja de noapte, care cu strigătul ei speria tot ce se afla şi se mişca în jurul ei.

De dimineaţă s'a mutat piţigoiul în noua lui locuinţă. Ciocănitoarea din nou a început să ciocănească, cum s'a luminat de ziuă, căci din mica copilărie era învăţată cu munca. Când ciocănitorul negru alergă pe o clipă la verişorul piţigoi văzu venind pe nebunatul lonel.

— Aici este — murmură el, oprinduse unde se aflau aşchiile.

Meşterul zidar rise în sufletul său.

Tocmai se pregătea lonel să se sue pe pom, şi începu a se agăţa, aşa de bine ca pisica cea neagră a vecinului, când alergă Margareta abia ţinându-şi respiraţia.

— Ioane, ioane! — strigă ea din depărtare.

Ioan se întorsese supărat.

— Fată proastă ce eşti! murmură el nemulţumit.

Margareta ajunse lângă el.

Ce spunea, ciocănitorul nu auzia, dar putea să se gândească văzând faţa îmbujorată a sorei sale şi privirea ei dispreţuitoare. Ioan căzu din ce în ce în mai mare încurcătură. Dete pălăria pe spate şi se scărpină nervos în cap. În sfârşit se luă după sora sa care îl luă de mână.

Margareta se întoarse înapoi spre pom şi strigă veselă.

— Nu vă speriaţi frumoase păsărele, lonel e cuminte, nu vă face nici un rău. Aşa e! zise râzând fratele, uitându-i-se drept în ochi.

Şi se pierdură pe potecă fluerând de veselie.

Ruxandra

DERVIŞUL VĂTĂMAT

Favoritul unui sultan aruncă cu o piatră asupra unui derviş, care-i cerea ceva de milă. Preotul alungat nu cuteză să zică nimic, dar ridică piatra şi o luă cu sine. «Mai curând, ori mai târziu, se gândea el, voi avea de bună seamă ocazie, să mă răsbun cu aceeaşi piatră asupra acestui om tru-faş şi sălbatec.»

Nu mult după aceea se auzi un sgomot mare pe strade. Ce era? Favoritul căzuse în disgraţie şi sultanul poruncise să-l pună călare pe o cămilă şi să-l poarte pe strade, ca să'l

batjocorească, cine cum va vrea. Dervişul numai de cât a luat piatra în mână, dar, şi-a revenit în sine şi aruncând piatra într'o fântână zise :

Acum m'am încredinţat, că omul nu trebuie să se răsbune, pentrucă dacă duşmanul nostru este puternic, faci un lucru neînţelept şi nebun, iar dacă este nenorocit, săvârşesti o faptă înjositoare şi barbară.

(Dintr'o colecţie)

Moşul

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare şi sfârşit —

Chiar în noaptea aceea, fiindcă somnul nu se lipise de geana mea, făcui toate socotelile pe'ndelete şi'i pusei condiţiile mele, care desigur nu erau la fel cu cele ce'mi pusese mie Harrington odinioară. dar trebuie să recunosc că reclădisem aproape toate edificiile, îmbunătăţisem mult afacerile şi le dădusem o mare desvoltare şi în fine nu aveam nici o pricină să am scrupule faţă de bogatul Darwison, cum avusese Harrington, în dragostea lui faţă de mine.

Tot în noaptea aceea, făcui ceva mai mult. Scrisei scumpilor mei părinţi şi le deschisei tot sufletul. Le spusei că voi veni cât mai iute şi le trimisei o însemnată sumă de bani, spre a pune cât mai de grabă capăt mizeriei lor. Nu vă pot spune ce simţeam în acele momente. Imi venea să râd şi să plâng ; dar vedeam bine că în India nu voi mai putea sta. Dorul de ţară mă apucase cu atâta putere în cât nu mă puteam împotrivi.

A doua zi îi pusei lui Dawison condiţiile mele. Nu le primi numai de cât, e drept, dar cunoşteam eu bine vulpoiul şi'l lăsa să plece. Detei de veste şi celorlalţi comercianţi, că vreau să văd întreprinderea mea şi se prezentară mai mulţi doritori. Idata ce Dawison băgă de seamă că are concurenţi, primi numai decât condiţiile mele şi după puţine zile îi predai totul. Avui bucurie să constat că oamenii mei nu mă iubiau mai puţin de cât pe Harrington ; şi eu fui mişcat părăsindu-i. După ce'mi regulai toate afacerile, părăsii Calcutta şi mă coborâi pe luntre până la insula Sagar, unde ancorase o corabie ce mergea spre Europa.

Călătoria fu fericită. Ajunsei în Anglia sănătos şi plin de speranţă.

Harrington nu mai putea de bucurie, văzându-mă ; tot aşa şi bunul brutar, care mă primise, când n'aveam ce mânca. Harrington mă rugă să rămân la el şi să trăim împreună. Dar când auzi ce mă chema în ţara mea, încetă cu rugăciunile. El nu avea copii, dar inima lui bună simţea în destul puterea dorului ce mă atrăgea spre ţară.

Invidia pe părinţii mei pentru dragostea fiască ce le purtam şi din